Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ, ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστώμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας εἰς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεῖς παρασχὸν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσία καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως, ὡς ἁγάγνωσμα ἄριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

Περίοδος Β'.—Τόμος 27ος | *Ἐν Ἀθήναις, 17 Ὀκτωβρίου 1920* | *Ἔτος 42ον.—Ἀριθ. 46*

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΠΕΝΘΕΙ ΕΠΙ ΤΩι ΘΑΝΑΤΩι ΤΗΣ Α. Μ. ΤΟΥ ΒΑΣΙΛΕΩΣ ΤΩΝ ΕΛΛΗΝΩΝ ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥ

ΔΕΥΤΕΡΗ ΠΑΤΡΙΔΑ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ τοῦ JULES VERNE

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΕ' (Συνέχεια)

— Ναί, ναί! ἐσυμφώνησε ἡ κυρία Ζερμάττ. Ἀλλ' ἂς μὴν κάνουμε πρόωρα σχέδια καί, ἐπειδὴ εἶναι ὥρα, ἂς καθήσουμε στὸ τραπέζι... Ποιὸς ξέρει! ὡς τὴν ὥρα ποὺ θὰ κοιμηθοῦμε, μπορεῖ νὰ γυρίση τὸ περιστέρι μὲ κανένα γραμματάκι τοῦ Ἐρνέστου.

— Ἔ, δὲν εἶναι ἡ πρώτη φορὰ ποὺ συγκοινωνοῦμε μ' αὐτὸ τὸν τρόπο, εἶπε ὁ κ. Ζερμάττ. Θυμᾶσαι, Μπέτσι, τότε ποὺ τὰ παιδιά μας μᾶς ἔστελναν εἰδήσεις μὲ περιστέρια ἀπὸ τὸ Βάλντεγκ, ἀπὸ τὸ Πρόσπεκτ-Χίλλ, — ἄσχημες εἰδήσεις, γιὰ ἐπιδρομὲς πιθήκων κι' ἄλλων ζώων φθοροποιῶν; Ἂς ἐλπίσουμε ὅτι αὐτὴ τὴ φορὰ ὁ ταχυδρόμος θὰ μᾶς φέρη καλές.

— Νά τος!.. ἐφώναξε ἡ Ἄννα, ποὺ σηκώθηκε κι' ἔτρεξε στὸ παράθυρο.

— Εἶδες, ἀλήθεια, τὸ περιστέρι; τὴ ρώτησε ἡ μητέρα της.

— Ὄχι, μὰ τὸ ἄκουσα ποὺ μπῆκε στὸν περιστεριώνα.

Πραγματικῶς, ἕνας μικρὸς κρότος εἶχε κινήσει τὴν προσοχὴ τῆς Ἄννας. Ἦταν σὰ νὰ σπρώχθηκε καὶ νὰ ξανάκλεισε ἡ πορτίτσα στὴ βάση τοῦ περιστεριώνα, ἐπάνω ἀπὸ τὴ βιβλιοθήκη.

Ὁ κ. Ζερμάττ βγῆκε ἀμεσως, ἀκολουθούμενος ἀπὸ τὴν Ἄννα, τὴν κυρία Ζερμάττ καὶ τὴν κυρία Οὐόλστων. Ἅμα ἔφθασε στὸν περιστεριώνα, ἔβαλε μιὰ σκάλα, ἀνέβηκε καὶ κοίταξε μέσα.

— Ἤλθε!.. εἶπε.

— Πιάστε το! πιάστε το, κύριε Ζερμάττ! φώναξε ἡ Ἄννα μάνυ-πομονησία.

Καὶ μόλις τὸ περιστέρι βρέθηκε στὰ χέρια της, τοῦ φίλησε τὸ βαθυγάλαζο κεφαλάκι καί, ἀφοῦ ἔλυσε τὸ γράμμα ἀπὸ τὸ πόδι του, τὸ ξαναφίλησε. Τότε τὸ πουλί, ξαλαφρωμένο, ξαναμπῆκε στὸ σπιτάκι του, ὅπου τὸ περίμενε μιὰ χούφτα καλαμπόκι.

Ἡ Ἄννα διάβασε τὸ γράμμα τοῦ Ἐρνέστου δυνατά. Κι' ὅλοι χάρηκαν γιὰ τὴν ἐπιτυχία τῆς ἐκδρομῆς καὶ συγκινήθηκαν μὲ τὰ τρυφερά, στοργικὰ λόγια ποὺ τοὺς ἐρχόνταν ἀπὸ τὰ ὕψη τοῦ Ζὰν-Ζερμάττ. Εἶναι περιττὸ νὰ προσθέσουμε, πὼς ἡ Ἄννα εὐχαριστήθηκε περισσότερο ἀπ' ὅλους...

Χαρούμενοι, γύρισαν στὸ σπίτι, ἐπλάγιασαν κι' ἐκοιμήθηκαν ἥσυχα ὡς τὸ πρωί.

Ἡ ἡμέρα ἐκείνη ἀφιερώθηκε ὅλη σὲ οἰκιακὲς ἐργασίες. Ἀφοῦ γύρισε τὸ περιστέρι, ἐννοεῖται ὅτι ὁ κ. Ζερμάττ δὲν εἶχε πιὰ ἀνάγκη νὰ πάη στὸ Ἔμπερφουρτ. Ἦταν ὁλωςδιόλου περιττὸ νὰ ἰδῇ τὴ σημαία στὴν κορυφὴ τῆς βουνοσειρᾶς, ἀφοῦ ἤξερε τώρα πώς στήθηκε. Κι' ἦταν βέβαιος πὼς ὁ κ. Οὐόλστων, ὁ Τζὰκ κι' ὁ Ἐρνέστος εἶχαν ξεκινήσει νὰ γυρίσουν στὸ Φελσενχάϊμ.

Τὴν ἄλλη μέρα, ἄλλωστε, παρουσιάσθηκε μιὰ μεγάλη ἐργασία, ποὺ δὲν μποροῦσε νὰ ἀναβληθῇ. Ἕνα κοπάδι ἀπὸ σολωμοὺς εἶχε μπῆ στὸ στόμιο τοῦ ρέμματος τῶν Τσακαλιῶν, ὅπως γινόταν πάντα αὐτὴ τὴν ἐποχή. Ἔπρεπε λοιπὸν νὰ φαρέψουν ὅσο περισσότερα μποροῦσαν ἀπὸ τὰ ψάρια αὐτά, ποὺ θὰ τὰ πάστωναν κατόπι καὶ θὰ τὰ διατηροῦσαν.

Τὸ ἀπόγεμα, ὁ κ. καὶ ἡ κυρία Ζερμάττ, ἡ κυρία Οὐόλστων κι' ἡ Ἄννα ἄφησαν τὸ ψάρεμα, πέρασαν τὸ γεφύρι τῆς Οἰκογένειας καὶ πῆραν τὸ δρόμο ποὺ ὡδηγοῦσε στὸ Ἔμπερφουρτ. Γιατί λογάριαζαν πὼς οἱ ἐκδρομεῖς θὰ εἶχαν φθάσει στὸ Φραγμὸ καὶ σὲ δυὸ ὧρες τὸ πολὺ μποροῦσαν νὰ διανύσουν τὴν ἀπόσταση ὡς τὸ Φελσενχάϊμ.

Ἡ ἡμέρα ὅμως προχωροῦσε καὶ τίποτα δὲν φανέρωνε τὴν παρουσία τους, οὔτε γαυγίσματα τῶν σκύλων ποὺ θὰ μυριζόνταν βέβαια τοὺς κυρίους τους, οὔτε τουφεκιές, ποὺ θὰ τὶς ἔριχνεν ὁ Τζὰκ γιὰ νὰναγγείλη τὸ γυρισμό τους. Στὶς ἕξη, τὸ γεῦμα ἦταν ἕτοιμο, —πλούσιο γεῦμα, γιὰ κουρασμένους καὶ πεινασμένους. Περίμεναν τοὺς ἐκδρομεῖς κι' ἐπειδὴ αὐτοὶ δὲν φαινόνταν, κανεὶς δὲν ἐσυλλογίσθηκε νὰ καθήση στὸ τραπέζι.

Ἀκόμα μιὰ φορά, ὁ κ. κι' ἡ κυρία Ζερμάττ, ἡ κυρία Οὐόλστων κι' ἡ Ἄννα προχώρησαν ὡς ἕνα τέταρτο λεύγας στὸ δρόμο τοῦ ρέμματος τῶν Τσακαλιῶν. Ὁ Τοῦρκος κι' ὁ Μπράουν ποὺ τοὺς συνόδευαν, ἔμεναν ἥσυχοι καὶ βουβοί, ἐνῷ ὁ Θεὸς τὸ ξέρει τί γαυγίσματα καὶ τρεχάματα θἄκαναν,

Ο ΑΠΟΘΑΝΩΝ ΒΑΣΙΛΕΥΣ ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ

ἂν καταλάβαιναν τὸν Ἐρνέστο καὶ τὸν Τζάκ!

Ἀναγκάσθηκαν νὰ γυρίσουν στὸ Φελσενγχάϊμ ὄχι χωρὶς κάποια ἀνησυχία, ἀλλὰ καὶ μὲ τὴν ἐλπίδα πὼς οἱ ἐκδρομεῖς θὰ γύριζαν σὲ λίγο. Ἐκάθησαν στὸ τραπέζι μελαγχολικά, μὲ ταὐτὶ πάντα πρὸς τὰ ἔξω, καὶ μόλις ἄγγιξαν τὰ φαγιὰ ἐκεῖνα, ποὺ οἱ ἐκδρομεῖς θὰ τὰ καταβοάχθιζαν σὲ μιὰ στιγμή.

— Μὰ μὴν κάνετ' ἔτσι, εἶπε στὸ τέλος ὁ κ. Ζερμάττ. Δὲν ὑπάρχει λόγος ν' ἀνησυχοῦμε τόσο... Ἀφοῦ ἔκαμαν τρεῖς ἡμέρες γιὰ νὰ φθάσουν στὰ πόδια τοῦ βουνοῦ, γιατὶ δὲν θὰ χρειασθοῦν ἄλλες τόσες γιὰ νὰ γυρίσουν;...

— Ναί, ἔχετε δίκηο, ἀποκρίθηκε ἡ Ἄννα. Μὰ τὸ γράμμα τοῦ Ἐρνέστου δὲν ἔλεγε πὼς θὰ τοὺς ἔφθαναν σαρανταοκτὼ ὧρες;...

— Συμφωνῶ, ἀγαπητή μου κόρη, εἶπε ὁ κ. Ζερμάττ. Φαίνεται ὅμως πὼς ὁ καλός μας Ἐρνέστος εἶχε τέτοια ἐπιθυμία νὰ μᾶς ξαναϊδῇ, ὥστε ὑποσχέθηκε περισσότερ' ἀπ' ὅσα μποροῦσε νὰ κρατήσῃ.

Ὁπωσδήποτε, δὲν ὑπῆρχε ἀκόμα λόγος νἀνησυχοῦν σοβαρά. Ὁ κ. Ζερμάττ ποὺ τὸ ἔλεγε, εἶχε δίκηο. Καὶ ὅμως, τὴ νύκτα ἐκείνη, κανένας ἀπὸ τοὺς κατοίκους τοῦ Φελσενγχάϊμ δὲν βρῆκε τὸν ἥσυχο ὕπνο τῆς χθεσινῆς.

Ἐκεῖνο ὡστόσο ποὺ δὲν ἦταν παρ' ἁπλῆ ἀνησυχία, ἔγεινε φόβος, καὶ μάλιστα ἀγωνία, ὡς τὸ βράδυ τῆς ἄλλης ἡμέρας, 3 Ὀκτωβρίου. Οὔτε ὁ κ. Οὐόλστων, οὔτε ὁ Ἐρνέστος, οὔτε ὁ Τζὰκ εἶχαν φανῆ! Τέτοια ἀργοπορία δὲν ἦταν ἀνεξήγητη γιὰ τόσο δυνατοὺς κι' ἀκούραστους πεζοπόρους;... Κάτι δυσάρεστο θὰ τοὺς συνέβη χωρὶς ἄλλο. Ἐμπόδια δὲν θὰπάντησαν περισσότερα στὸ γύρισμὸ καὶ τὸ δρόμο τὸν ἤξεραν. Ἢ μήπως εἶχαν πάρει ἄλλον, πιὸ δύσκολο, πιὸ μακρύ;...

— Ὄχι!.. ὄχι!... ἔλεγε ἡ Ἄννα. Ἂν ἐσκόπευαν νὰ πάρουν ἄλλο δρόμο, ὁ Ἐρνέστος δὲν θὰ μᾶς ἔγραφε πὼς θὰ ἦταν ἐδῶ σὲ εἰκοσιτέσσερες ὧρες!

Τί νἀπακριθοῦν ς' αὐτό; Ἡ Μπέτση κι' ἡ κυρία Οὐόλστων ἄρχισαν νὰ χάνουν τὴν ἐλπίδα. Ἡ Ἄννα δὲν κρατοῦσε πιὰ τὰ δάκρυά της· καὶ τί νὰ τῆς πῇ ὁ κ.Ζερμάττ γιὰ νὰ τὴν παρηγορήσῃ;...

Ἀποφασίσθηκε τότε, ἂν οἱ ἐκδρομεῖς δὲν ἐγύριζαν κι' αὔριο, νὰ πᾶνε ὅλοι νὰ τοὺς περιμένουν στὸ Ἔμπερφουρτ. Ἐπειδὴ ὁ γυρισμός τους θὰ γινόταν ἀναγκαστικὰ ἀπὸ τὸ Φραγμό, ἂν πηγαίναν ἐκεῖ, μποροῦσαν νὰ τοὺς ἰδοῦν δυὸ ὧρες νωρίτερα.

Ἦλθε τὸ βράδυ, πέρασε κι' ἡ νύκτα. Καμμιὰ εἴδηση ἀπὸ κείνους ποὺ ἔλειπαν! Τίποτα λοιπὸν δὲν μποροῦσε πιὰ νὰ κρατήσῃ στὸ Φελσενγχάϊμ ἐκείνους ποὺ τοὺς περίμεναν μὲ θανάσιμη ἀγωνία καὶ ποὺ κανεὶς δὲν θὰ μποροῦσε βέβαια νὰ τοὺς κατηγορήσῃ γι' ἀνυπόμονους, ὑπερβολικούς.

Οἱ προετοιμασίες τὸ πρωὶ ἔγειναν γρήγορα. Ἔζεψαν τάμάξι, ἐφόρτωσαν μερικὰ τρόφιμα καὶ μπῆκαν ὅλοι μέσα. Τὸ ἁμάξι ξεκίνησε μὲ τὸ Μπράουν μπροστά. Κι' ἀφοῦ πέρασε τὸ ρέμμα τῶν Τσακαλιῶν, πῆρε τὸ δρόμο τοῦ Ἔμπερφουρτ μ' ὅλη του τὴ γρηγοράδα.

Ὅταν ἐφθάσε σὲ ἀπόσταση μισῆς λεύγας ἀπὸ τὸ κτῆμα, κοντὰ στὸ γεφυράκι τοῦ καναλιοῦ ποὺ χυνόταν στὴ λίμνη τῶν Κύκνων, ὁ κ. Ζερμάττ τὸ ἐσταμάτησε. Γιατὶ ὁ Μπράουν ἔτρεχε τώρα μπροστὰ μὲ ζωηρὰ γαυγίσματα.

— Νά τους!... νά τους!... ἐφώναξε πρώτη ἡ κυρία Οὐόλστων.

Πραγματικῶς, σὲ ἀπόσταση τριακοσίων βημάτων, ἀπὸ μιὰ συστάδα δένδρων, ἐπρόβαλαν δυὸ ἄνθρωποι.

Ἦταν ὁ κ. Οὐόλστων κι' ὁ Ἐρνέστος.

Τί ἔγεινε λοιπὸν ὁ Τζάκ;... Ὦ, δὲν θἄταν βέβαια μακριά! Θὰ εἶχε μείνῃ πιὸ πίσω, κυνηγώντας...

Κραυγὲς χαρᾶς ὑποδέχθηκαν τὸν κ. Οὐόλστων καὶ τὸν Ἐρνέστο. Ἐπειδὴ ὅμως αὐτοὶ δὲν ἔκαναν οὔτε βῆμα παραπάνω, οἱ ἄλλοι ἔτρεξαν πρὸς αὐτούς.

— Ποῦ εἶναι ὁ Τζάκ; ρώτησε ἡ κυρία Ζερμάττ.

Οὔτε ὁ Τζὰκ οὔτε ὁ σκύλος του Φάλμπ ἦταν ἐκεῖ.

— Τί ἔγεινε ὁ Τζάκ, αὐτὸ δὲν τὸ ξέρουμε οὔτε μεῖς! ἀποκρίθηκε θλιβερὰ ὁ κ. Οὐόλστων.

Κι' ἄρχισε νὰ τοὺς διηγῆται τὴν ἀκόλουθη ἱστορία, ποὺ τὴν ἔκοβαν κάθε τόσο οἱ λυγμοὶ τῶν ἀκροατῶν:

Ἀπὸ τὴν κορυφὴ τοῦ κώνου εἶχαν κατεβῆ στὰ ριζοβούνια σὲ δυὸ ὧρες. Πρῶτος ἔφθασε ὁ Τζὰκ καὶ κυνήγησε λίγο στὸ δάσος τῶν ἐλάτων. Ἐδείπνησαν ἀπέξω ἀπὸ τὴ σπηλιά, ἄφησαν ἀναμμένη τὴ φωτιὰ καὶ μπῆκαν μέσα νὰ κοιμηθοῦν. Ὁ ἕνας ἀγρυπνοῦσε στὴν εἴσοδο κι' οἱ ἄλλοι δυὸ κοιμώνταν βαθειά.

Ἡ νύκτα ἐκείνη δὲν ἐταράχθηκε παρ' ἀπὸ μακρινὰ οὐρλιάσματα.

Τὸ πρωί, ὁ κ. Οὐόλστων κι' οἱ σύντροφοί του ξεκίνησαν.

Ἀπὸ τὴν κορυφὴ τοῦ κώνου, ὁ Ἐρνέστος εἶχε παρατηρήσει, ὅτι τὸ δάσος ἀνοιγε, ἀραίωνε πρὸς τἀνατολικὰ καί, κατὰ πρότασή του, διευθύνθηκαν κι' οἱ τρεῖς πρὸς ἐκεῖνο τὸ μέρος. Ὁ δρόμος τους θὰ μάκρυνε ἔτσι ὡς μιὰ λεύγα ἀπὸ τὴ βουνοσειρὰ στὴν κοιλάδα τοῦ Γκρίνταλ· μποροῦσαν ὅμως νὰ περπατοῦν γρηγορώτερα.

Στὶς ἑνδεκα ἐσταμάτησαν... Μετὰ τὸ γεῦμα, διευθύνθηκαν κι' οἱ τρεῖς πρὸς τὶς ἀραιότερες ἐκεῖνες λόχμες, ὅπου ἡ κυκλοφορία ἦταν πιὸ εὔκολη.

Κατὰ τὶς δυό, ἀκούσθηκε θόρυβος ἀπὸ βαριὰ περπατήματα καὶ συγχρόνως ἀντήχησαν μέσ' τὰ δένδρα κάτι δυνατά, ἠχηρότατα φυσήματα. Ἕνα κοπάδι ἀπὸ ἐλέφαντες περνοῦσε τὸ δάσος τῶν ἐλάτων...

Κοπάδι;... ὄχι. Τρία μόνον ἀπ' αὐτὰ τὰ παχύδερμα φάνηκαν. Δυὸ πελώρια, — ὁ πατέρας κι' ἡ μητέρα,—κι' ἕνα μικρὸ ἐλεφαντόπουλο, ποὺ τοὺς ἀκολουθοῦσε...

Ξέρουμε τί ζωηρὴ ἐπιθυμία εἶχε ὁ Τζὰκ νὰ πιάσῃ ζωντανὸ ἕνα μικρὸ ἐλέφαντα καὶ νὰ τὸν ἐξημερώσῃ. Ὁ τολμηρὸς νέος θέλησε νὰ ὠφεληθῇ ἀπὸ τὴν εὐκαιρία ποὺ παρουσιάζόταν κι' αὐτὸ ἔγεινε ἡ αἰτία τοῦ χαμοῦ του.

Προβλέποντες μιὰ ἐπίθεση, ὁ κ. Οὐόλστων, ὁ Ἐρνέστος κι' ὁ Τζὰκ πῆραν ἀμέσως στάση ἀμυντική. Γιατὶ ἂν καὶ τὰ τουφέκια τους ἦταν γεμάτα, δὲν μποροῦσαν νὰ εἶναι βέβαιοι πὼς θὰ τἄβγαζαν πέρα μὲ τὰ τρομερὰ αὐτὰ θηρία.

Ὅταν οἱ τρεῖς ἐλέφαντες ἔφτασαν στὸ ἀνοιχτὸ μέρος τοῦ δάσους, σταμάτησαν. Ἀπὸ κεῖ, βλέποντας τοὺς ἀνθρώπους, ἔκαμαν ἀριστερὰ καί, χωρὶς νὰ ταχύνουν τὸ βῆμα, χώθηκαν στὰ βάθη τῆς λόχμης.

Ὁ κίνδυνος λοιπὸν εἶχε περάσει, ὅταν ὁ Τζάκ, παρασυρόμενος ἀπὸ τὸ ἀκατανίκητο πάθος τοῦ κυνηγοῦ, πῆρε καταπόδι τοὺς ἐλέφαντες κι' οἱ σύντροφοί του τὸν ἔχασαν ἀπὸ τὰ μάτια τους, καθὼς καὶ τὸν Φάλμπ, ποὺ τὸν εἶχε ἀκολουθήσει.

—Τζάκ! Τζάκ! φώναξε ὁ κ.Οὐόλστων.

Ὁ ἀσυλλόγιστος ἢ δὲν ἄκουσε ἤ, τὸ πιθανώτερο, δὲν θέλησε νἀκούσῃ.

Ἀκόμη μιὰ φορὰ τὸν εἶδαν νὰ τρέχῃ ἀνάμεσα στὰ δένδρα κι' ἔπειτα δὲν τὸν ξαναεῖδαν πιά.

(Ἕπεται συνέχεια) ΓΡ. ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΥΣΤΕΡΑ ΑΠΟ ΧΡΟΝΙΑ

Χρῶμα σὰν κίτρινο ἀνοιχτὸ
παρόμοια ξεπλυμένο,
Ἕνα λειψὸ φεγγάρι καίει,
μὲς στοῦ νοτιὰ τὰ χνῶτα.
Ἄπνοη ἡ νύχτα κι' ἔρημη·
μά, ἀπὸ τὸ νοτισμένο
Τὸ πάρκο, ἀρώματα σμειχτὰ
ξεπνέουν,—καθὼς καὶ πρῶτα...

Καθὼς καὶ πρῶτα... Δυνοστὸ
νερὸ στὶς στέρνες στάζει,
Καὶ λέει. καὶ κλαίει, μονότονο,
στὴν ἴδια ἀπάνω νότα·
Καὶ στὰ κατώφλια τῶν σπιτιῶν
καὶ τῶν δεντρῶν σωριάζει
Φύλλα ξερά, διπλόχουφτα,
ὁ νοτιάς, καθὼς καὶ πρῶτα...

Μὰ τὸ γλυκὸ φθινόπωρο
καὶ πρῶτα εἶχε μιλήσει
Μὲ τὴν ψυχή μας τόσο ἀγνό,
καὶ ξάστερα, κι' ἀκέρια;
Καὶ τὰ νερά, ποὺ παίζουνε
ἴσκιοι, εἶχαν ζωγραφίσει
Καὶ πρῶτα τὸν χλωμὸ οὐρανὸ
καὶ τὸ γυμνὰ παρτέρια;

Δὲν ξέρω πῶς... μά, ἄλλη φορά,
δὲν εἴχαμε ἔτσι νοιώσει
Πὼς κάτι μέσα μας, καθὼς
κι' ἡ φυλλωσιά, χλωμιάζει,
Πὼς κάτι ἔχουν τριγύρω μας,
στὴν πλάση, ξεσηκώσει
Μέσα ἀπ' τὴν ἴδια μας καρδιά,
ποὺ μὲ τὴν πλάση μοιάζει...

ΤΕΛΟΣ ΑΓΡΑΣ

Ο ΚΑΛΟΣ ΠΑΛΑΙΟΠΩΛΗΣ

[Κωμωδία μονόπρακτη.]

ΠΡΟΣΩΠΑ:

ΠΑΛΗΑΓΟΡΑΣ μύωψ μὲ γυαλιά.
ΝΙΚΟΛΑΣ, πτωχὸς νέος.

(*Ἡ σκηνὴ παριστάνει ἕνα μαγαζὶ παλαιοπώλου. Ἐδῶ κι' ἐκεῖ φορεσιές. Μεταξὺ φόρων ἐπιγραφὲς μὲ διάφορες τιμές: 70 δρ. 80 δρ. 90 δρ. κτλ. Εἰς τὸ βάθος τῆς σκηνῆς εἶναι γραμμένα:*

ΟΙΚΟΣ ΕΜΠΙΣΤΟΣΥΝΗΣ
(*Ἀγοράζει ἀκριβά.—Μεταπωλεῖ εὐθηνά.*)

ΣΚΗΝΗ Ι

ΠΑΛΗΑΓΟΡΑΣ (*τρίβει τὰ χέρια εὐχαριστημένος*).—Ἔ, καλὰ πᾶμε!... Ἀγόρασα σήμερα τὸ πρωὶ ὅλες αὐτὲς τὶς φορεσιὲς γιὰ 22 δρ. καὶ 35, κι' ὧς τὸ μεσημέρι ξαναπούλησα κιόλας μιὰ γιὸ 40 δραχμές. Καὶ ὕστερα σοῦ λένε μερικοὶ πὼς δὲν πᾶνε καλὰ οἱ δουλειές. (*Πάει κοντὰ στὴν πόρτα του.*) Ἄ, τί καλὴ ποὺ εἶναι ἡ ζωή! (*Ἐπευφημεῖ*). Ἔ! μὰ τί θέλει λοιπὸν αὐτὸς ὁ κουρελιάρης καὶ κοιτάζει ἔτσι τὸ μαγαζί μου;... Ναί· ναί! Τὸν βλέπω κι' ἔρχεται... Θέλει νὰ μοῦ πουλήσῃ τὰ κουρέλια ποὺ κρατεῖ στὸ χέρι... Δὲν ἀξίζουν βέβαια τίποτα καὶ δὲ θὰ κερδίζα οὔτε ἑκατὸ τοῖς ἑκατὸ ἀπάνω. Δὲ μὲ συμφέρει! Ἂς τὸ σκάσω πρὶν νὰ μὲ ἰδῇ... Θὰ ξανάρθω ὅταν φύγῃ... (*Φεύγει*).

ΣΚΗΝΗ ΙΙ

ΝΙΚΟΛΑΣ, (*εἰσέρχεται μ' ἕνα παλιὸ ἐπανωφόρι στὸ χέρι, διστάζοντας καὶ ζητώντας μὲ τὰ μάτια κάποιον*). — Κανεὶς! Δὲν εἶναι κανεὶς στὸ μαγαζί! Αὐτὸ εἶναι περίεργο! (*Φωνάζει.*) Ἔ, μάστορη! (*Μὲ ἀδιαφορία*). Δὲν ἀπαντᾷ, τόσο τὸ χειρότερο γι' αὐτόν, χάνει μιὰ καλὴ δουλειά· χρειάζομουνα ἕνα ἐπανωφόρι, ἐπειδὴ τὸ δικό μου δὲ φορίεται πιά. (*Δείχνει τὸ παλιόρουχο ποὺ κρατεῖ στὸ χέρι*). Καὶ εἶχα λεπτά. (*Δείχνει ἕνα πενταδραχμο*). Ἕνα ταλληρακι! (*Ἐπιθεωρεῖ τὶς τιμὲς τῶν ρούχων*). Εἶναι ἀλήθεια πὼς μ' ἕνα τάλληρο δὲν εἶναι κανεὶς πλούσιος ἐδῶ μέσα. (*Διαβάζει*) ἑβδομῆντα, ὀγδόντα, ἐννενῆντα δραχμές. Πολὺ ἀκριβὰ ὅλ' αὐτά! (*Ξεκρεμᾷ ἕνα ἐπανωφόρι σημειωμένο 70 δραχμὲς καὶ ἀκουμπᾷ τὸ δικό του ἐπάτω σὲ μιὰ στέβα ρούχων*). Καὶ ὅμως νά, αὐτὸ ποὺ μοῦ χρειάζεται. Μὰ ἑβδομῆντα δραχμές!.. Χρειάζομαι ἀπολύτως ἕνα πανωφόρι... ἔστω κι' ἂν πρόκειται νὰ δώσω καὶ τὴν τελευταία μου πεντάρα. (*Βγάζει μηχανικῶς τὴν ἐπικέτα. Φωνάζει δυνατά.*) Ἔ! Μάστορη! Ποῦ εἴσαστε;... Ἔτσι ἀφίνετε τὸ μαγαζί σας;... (*Ἀπὸ μέσα του*). Ἐπιτέλους νὰ ποῦ τἀποφάσισε νἔρθῃ.

ΣΚΗΝΗ ΙΙΙ

ΠΑΛΗΑΓΟΡΑΣ, (*μὲ ἀπότομο τρόπο*). —Τί εἶναι, κύριε;

ΝΙΚ.—Ὁ Βολταῖρος εἶπε πὼς ὅσοι ἄνθρωποι δὲν ἔχουν πούκάμισο, εἶναι εὐτυχεῖς, μά... δὲν εἶπε καὶ ὅσοι δὲν ἔχουν ἐπανωφόρι.

ΠΑΛ. — Δὲν ἔχω ὄρεξη νἀκούσω ἀνησίες. Τί θέλετε; Ἤλθατε χωρὶς ἄλλο νὰ μοῦ πουλήσετε τὸ ἐπανωφόρι σας... Ἔ, λοιπόν, κύριε, λυποῦμαι πολύ... μὰ δὲν χρειάζουμαι τίποτα γιὰ τὴν ὥρα.

ΝΙΚ. (*προτείνει τὸ ἐπανωφόρι τοῦ ὁποίου εἶχε βγάλει τὴν ἐτικέττα*). — Ἐπιτρέψατε, κύριε! Αὐτό...

ΠΑΛ.—Σᾶς παρακαλῶ, μὴν ἐπιμένετε... Σᾶς εἶπα ὅτι...

ΝΙΚ.—Δὲν ἐπιμένω, μά...

ΠΑΛ. — Θέλετε ἀπολύτως νὰ ἐξετάσω τὸ ἐμπόρευμά σας; (*Ἀρπάζει τὸ ἐπανωφόρι ἀπὸ τὰ χέρια τοῦ Νικόλα καὶ τὸ ἐξετάζει ἐπιπολαίως*).—Ναί! Εἶναι...εἶναι αὐτὸ ποὺ σκεπτόμουνα... Δὲν ἀξίζει ἀκριβὰ τίποτα. (*Ἀπὸ μέσα του*). Δὲν εἶναι καθόλου ἄσχημο.

ΝΙΚ.—Πῶς! Δὲν ἀξίζει τίποτα;

ΠΑΛ.—Τίποτα!... Ἐπιτέλους μικρὰ πράγματα... Ὁ γιακᾶς εἶναι ξεθωριασμένος, τὸ ὕφασμα τρυμένο.

ΝΙΚ. (*ἀπὸ μέσα του*). — Ἔλα καὶ σὲ τσάκωσα! (*Δυνατά*). Καὶ ὅμως, τὸ χρῶμα εἶναι καλό.

ΠΑΛ. (*μορφάζων*). —Ἔ! ἔτσι κι' ἔτσι!

ΝΙΚ.—Τὸ κοψιμό του εἶναι ἄμεμπτο.

ΠΑΛ.—Ὑπάρχουν καὶ καλύτερα!

ΝΙΚ.—Καὶ ἀκόμα, εἶναι τῆς τελευταίας μόδας.

ΠΑΛ. — Μπᾶ! τῆς προτελευταίας τὸ πολύ.

ΝΙΚ.—Λοιπόν, πιστεύετε πῶς, πραγματικῶς, εἰλικρινῶς, κάνετε ὅρκο...

ΠΑΛ.—Ναί, πιστεύω πραγματικῶς, εἰλικρινῶς, κάνω ὅρκο, πὼς τὸ πανωφόρι σας δὲν ἀξίζει τίποτα. Εἶναι τρυμμένο, φθαρμένο, παλαιό...

ΝΙΚ. (*ἀπὸ μέσα του*).— Σωστά, παλαιοπαλαιοπώλης, πᾶνε μαζί. (*Δυνατά*). Καὶ ὅμως, κύριε, θὰ μοῦ κάνατε μεγάλη χάρη νὰ μοῦ λέγατε πόσο ἀξίζει αὐτὸ τὸ ἐπανωφόρι, γιατί, ξέρετε, ἔχω μεγάλη ἀνάγκη.

ΠΑΛ.—Ἔχετε ἀνάγκη ἀπὸ λεπτά;

ΝΙΚ. — Πάντα! κατ' ἀρχὴν καὶ κατὰ συνήθειαν!

ΠΑΛ. — Ἔ λοιπόν! Ἐπειδὴ εἶμαι καλὸς ἄνθρωπος καὶ θέλω νὰ σᾶς εὐχαριστήσω... σᾶς δίνω γι' αὐτὸ τὸ ἐπανωφόρι... ἄντε, ἄντε... τρεῖς δραχμὲς κι' ἑξηντα-πέντε... σᾶς φθάνουν;

ΝΙΚ.—Ὦ! κύριε!

ΠΑΛ.—Ἄντε! μὴ φωνάζετε! Θὰ βγάλω τὸ αἷμα τῆς καρδιάς μου καὶ θὰ σᾶς δώσω τέσσερες δραχμές... τέσσερες καὶ πενῆντα ἐπὶ τέλους, μὰ οὔτε λεπτὸ περισσότερο...

ΝΙΚ.—Τέσσερες καὶ πενῆντα, ναί;

ΠΑΛ.—Τέσσερες καὶ πενῆντα... καὶ ξέρετε δὲν κερδίζω πολύ. Ἂν τὸ ξαναπουλήσω πέντε δραχμές, θὰ εἶναι θαῦμα.

ΝΙΚ. — Ὥστε δὲν ἀξίζει περισσότερο ἀπὸ πέντε δραχμές; Τὸ εἴπατε! Νὰ μὴν τὸ ἀναιρέσετε ὕστερα;

ΠΑΛ.— Δὲν παίρνω πίσω τὸ λόγο μου.

ΝΙΚ.—Καλὰ λοιπόν! Βλέπετε πὼς κι' ἐγὼ δὲν κάνω παζάρια (*ἀφίνει τὶς δραχμὲς τοῦ στὸ τραπέζι*).—Δῶσε μου πίσω πενῆντα λεπτά!

ΠΑΛ. — Πῶ! Τί εἶναι αὐτά; Μοῦ δίνετε καὶ λεπτὰ τώρα;

ΝΙΚ. — Ἀβλέ! ἐκεῖνο εἶναι... Χρειαζόμουνο ἕνα ἐπανωφόρι. Ἔν' ἀπὸ αὐτὰ κοστίζει... (*εἴχε τὴ θέσι τοῦ ἐπανωφόρου μου ἄγνωστε. Σᾶ ζήτη νὰ εἰκάσῃ τὸ ἐκτιμήσετε, καὶ χωρὶς νὰ ἀποκαλυφθῶ σᾶ τὸ πληρώνω μὲ τὴν τιμὴ ποὺ ὡρίσατε σεῖς*).

ΠΑΛ. — Μά, δυστυχισμένε, θαρρεῖς πὼς θέλατε νὰ μοῦ τὸ πουλήσετε;

ΝΙΚ.—Πῶ. κύριε! Ἔχετε λοιπὸν δυὸ σταθμὰ καὶ δυὸ μέτρα; Τὸ ἐπανωφόρι δὲν εἶναι τὸ ἴδιο καὶ στὶς δυὸ περιπτώσεις;

ΠΑΛ. Ναί... βέβαια... μα...

ΝΙΚ. (*δείχνει τὴ ἐτικέττα*). — Δὲν ἔχετε γραμμένα στὸ μαγαζί σας «ΟΙΚΟΣ ΕΜΠΙΣΤΟΣΥΝΗΣ— Ἀγοράζει ἀκριβά, μεταπωλεῖ εὐθηνά»;

ΠΑΛ.—Βέβαια! Βέβαια! Μὰ κατὰ βαθειὰ νὰ σᾶς δώσω γιὰ 4 καὶ 50, ἕνα πανωφόρι ποὺ μπορῶ νὰ τὸ πουλήσω...

ΝΙΚ.—Πέντε δραχμές! Μοῦ τὸ εἴπατε πρὸ ὀλίγου... Ἔ, λοιπόν, κύριε, ἀφοῦ ἐγὼ εἶμαι ὑποχρεωμένος νὰ κάμω τὸν ἄρχοντα ἐδῶ... δέχομαι τὴν καινούργια σας πρόταση καὶ σᾶς πληρώνω τὴ μεγάλη τιμὴ· κρατῆστε τὶς πέντε δραχμές. Δὲ θέλω ρέστα! (*Ἑτοιμάζεται νὰ φύγῃ*).

ΠΑΛ.—Κλέφτης! Κλέφτης! Πιάστε τον!

ΝΙΚ. (*γυρνᾷ θυμωμένος.*) — Ἄ! μά, τὸ παράκανες! Ἐγὼ εἶμαι κλέφτης ἢ ἐσύ; διαβολοπαλιορουχατζῆ!... Ἐσὺ δὲν ὡρίσες τὴν τιμὴ τοῦ ἐπανωφόρι;

ΠΑΛ.—Ναί, βέβαια... μά...

ΝΙΚ.—Δὲν ἔχει μά καὶ ξεμά... Τὸ ἔχω, τὸ κρατῶ.. Ἀντίο, παλαιοπώλη!..

ΠΑΛ. (*παρακλητικά.*) — Μά... καλέ μου κύριε... σκεφθῆτε πὼς ἔγεινε λάθος... αὐτὸ τὸ πανωφόρι ἀξίζει 70 δραχμὲς μέσ' στὸ νερό.

ΝΙΚ.—Τά! τά! τά!.. Αὐτὸ ἀξίζει 4 δρ. καὶ 50.

ΠΑΛ.—Συλλογισθῆτε πὼς εἶναι θαυμάσιο!

ΝΙΚ.—Μπᾶ, εἶναι τρυμμένο, φθαρμένο, παλαιό!

ΠΑΛ.—...Τῆς τελευταίας μόδας.

(Ἕπεται τὸ τέλος)

ΠΕΡΙΕΡΓΟΤΑΤΟ ΦΑΙΝΟΜΕΝΟ!

— Μπᾶ! τί εἶν' αὐτό;... Τόσο μεγάλα, ἀλήθεια, αὐτιὰ ἔχει κανεὶς ὁ ἄνθρωπος;... Ποτὲ μου δὲν εἶδα! Κι' τοῦ πᾶς μὲ κοιτάζει!... Σὰ νὰ ἤμουν ἐγὼ τὸ περίεργο φαινόμενο!.. Κύριε, σᾶς παρακαλῶ... εἶμαι ἐπιστήμων... Θὰ ἔχετε βέβαια τὸ προτέρημα νἀντιλαμβάνεσθε καὶ τοὺς πιὸ ἀμυδροὺς ἤχους!

— Τί πάθατε, κύριε; Ἀφῆστε με ἥσυχο!.. Ἔχω τὸ προτέρημα μόνο νὰ εἶμαι ὑπομονητικὸς μὲ τοὺς ὀχληροὺς. Ταυτιά μου εἶναι πολὺ μικρότερα ἀπὸ τὰ δικά σας! — Ἄ!.. ἄ!.. ναί, ἔχετε δίκηο!.. Μὲ συγχωρῆτε! ἔγεινα θῦμα ὀπτικῆς ἀπάτης! Αὐτὴ ἡ ρεκλάμα τοῦ Ἱπποδρομίου... μὲ τὸν ἐλέφαντα!.. Χά, χά! Εἶναι ὅμως καὶ ἀστεῖο!..

ΛΟΥΚΙΑΝΟΣ ΧΑΡΜΟΣΥΝΟΣ

ΑΘΗΝΑ Ἰ ΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

ΕΠΙΚΙΝΔΥΝΗ ΦΙΛΑΡΕΣΚΕΙΑ

Ἀγαπητοί μου

ΤΗΝ ἄλλη φορὰ τελείωσα τὸ Φθινοπωρό μου μὲ τὴ συμβουλή: «Νὰ ντύνεσθε ὅπως σᾶς λέει ἡ μαμμὰ καὶ νὰ φυλάγεσθε». Θέλεγε τώρα κανένας, πῶς τέτοια συμβουλὴ ἦταν μόνο γιὰ πολὺ μικρὰ παιδιά, ἀπὸ κεῖνα ποὺ δὲν διαβάζουν τὶς Ἐπιστολές μου παρά, τὸ πολὺ–πολύ, τὶς ἱστορίες τῆς κυρα-Μάρθας... Καὶ ὅμως! ἐγὼ ξέρω ἕνα σωρὸ κορίτσια κι' ἕνα σωρὸ ἀγόρια, μεγάλα παιδιά, ποὺ δὲν ἐννοοῦν ποτὲ νὰ ντυθοῦν «ὅπως τοὺς λέει ἡ μαμμὰ» καὶ ποὺ δὲν φυλάγουνται καθόλου. Καὶ ἴσα-ἴσα τὴν ἡμέρα ἐκείνη ποὺ σᾶς ἔγραφα, εἶχα παραστεθῆ, 'ς ἕνα συγγενικό μου σπίτι, σὲ δυὸ ἀλλεπάλληλες σκηνές. Ἡ πρώτη ἔγεινε μὲ τὸ κορίτσι τοῦ σπιτιοῦ καὶ μὲ τὴ μητέρα του.

— Ἐλενίτσα, εἶπε ἡ μητέρα, σήμερα νὰ τὸ ξέρῃς, θὰ βάλῃς τὸ χοντρό σου ἐπανωφόρι, γιατὶ ἔξω κάνει κρύο.

— Τί λέτε, μαμμά;... Μ' αὐτὸ τὸ φουστάνι; Νὰ σκάσω;

— Δὲν θὰ σκάσῃς καθόλου... θὰ σοῦ ἔλθῃ ἴσα-ἴσα! Νά, ἐγὼ βλέπω ἀπὸ τὸ παράθυρο ὅλους τοὺς ἀνθρώπους μὲ τὰ βαριά τους ἐπανωφόρια, ὅλες τὶς κυρίες μὲ τὶς γοῦνες τους... Ἔβγα μιὰ στιγμὴ στὴν ταράτσα, νὰ ἰδῇς: κάνει κρύο ἢ ὄχι;

Ἡ Ἐλενίτσα ἔτρεξε ὡς τὴν ταράτσα καὶ ξαναγύρισε φωνάζοντας:

— Καθόλου! μὰ καθόλου!.. Εἶναι σὰν καλοκαίρι!... Θὰ βάλω τὴ ζακέττα μου.

— Θὰ κρυώσῃς!

— Θὰ ζεσταθῶ!

— Κάνει κρύο, Ἐλενίτσα!

— Τί θὰ βάλω λοιπὸν ὅταν θὰ πέφτουνε τὰ χιόνια;

Ἡ συζήτηση ἐξακολούθησε, ἀλλὰ ἡ Ἐλενίτσα δὲν ἐννοοῦσε νὰ πεισθῆ. Ἐπιτέλους ἡ μητέρα της τῆς εἶπε:

— Μὰ τὸ κάτω-κάτω γιὰ νὰ μ' εὐχαριστήσῃς, γιὰ νὰ εἶμαι ἥσυχη, δὲν μπορεῖς νὰ βάλῃς τὸ ἐπανωφόρι σου; Τί θὰ σοῦ κοστίσῃ; Ἔστω καὶ νὰ ζεσταθῆς. Δὲν ἀρρώστησε ποτὲ κανεὶς ἀπὸ ζέστη. Γιατὶ δὲν μοῦ κάνεις αὐτὴ τὴ μικρὴ χάρη;..

Καὶ τότε ἡ Ἐλενίτσα ἀναγκάσθηκε νὰ ὁμολογήσῃ:

— Μά...μαμμά...ἔχει χάλια τὸ ἐπανωφόρι μου!..

— Χάλια; ἀπόρησε ἡ μητέρα. Τί χάλια ἔχει, κατακαίνουργο ἐπανωφόρι κι' ἔτσι ὡραῖο;.. Πόσες φορὲς τὸ ἔβαλες πέρσυ; Τῶχεις γιὰ παλιό;

— Ὄχι, μαμμά... ἀλλά...τοὺς γιακάδες δὲν τοὺς κάνουν ἔτσι φέτος. Πρέπει νἀρθῆ πρῶτα ἡ ράφτρα νὰ μοῦ τὸ διορθώσῃ...

—Οὔ, καϊμένη! σπουδαῖο πρᾶμμα!... Ἡ ράφτρα θἀρθῆ αὔριο. Σήμερα ὅμως, γιὰ μιὰ φορά, βάλε το ἔτσι, νὰ μὴν κρυώσῃς...

— Ἀδύνατο, μαμμά!

Καταλάβατε δηλαδή; Ἡ Ἐλενίτσα προτιμοῦσε νὰ κρυώσῃ, νὰ πουντιάσῃ, παρὰ νὰ βάλῃ μιὰ στιγμὴ ἕνα ἐπανωφόρι, ποὺ ὁ γιακᾶς του δὲν ἦταν τῆς τελευταίας μόδας. Ψέμματα τἄλεγε ὅλα ἐκεῖνα προτότητα. Καὶ τὸν καιρὸ τὸν ἔβλεπε καὶ τὴν ἀνάγκη νὰ ντυθῆ βαρύτερα τὴν αἰσθανόταν. Ἀλλὰ ὁ φόβος της ὅλος ἦταν ὄχι γιὰ τὴν ὑγεία της, ὄχι γιὰ τὴ ζωή της, ἀλλὰ γιὰ νὰ μὴ τὴν πῇ κανένας... ντεμοντέ! Καὶ θὰ τὸ πιστέψετε; Ἡ ἐπιμονή της ἐνίκησε. Μόλις καὶ μετὰ βίας δέχτηκε νὰ βάλῃ ἀπὸ μέσα μιὰ φλὴ-φλὴ φανελλίτσα. Καὶ βγῆκε μὲ τὴ ζακέττα της.

Σὲ λίγο νὰ κι' ὁ ξάδελφός της, ὁ Νῖκος, ἕνας παίδαρος δεκαεφτὰ χρονῶν. Κι' αὐτὸς ὄχι μόνο ἐπανωφόρι δὲν εἶχε βάλει, ἀλλὰ φοροῦσε καὶ καλοκαιρινά.

— Μπᾶ! ἔκαμε ἡ θειά του μόλις τὸν εἶδε. Πῶς σάφησε ἡ μαμμά σου νὰ βγῆς σήμερα ἔτσι;

— Πῶς; ἔκαμε ὁ Νῖκος μὲ ἀπορία τάχα, τρίβοντας ὅμως τὰ χέρια του γιὰ νὰ ζεσταθῆ.

— Νά, ὅπως ἔβγαινες τὸν Ἰούλιο.

— Ὄχι δά! φόρεσα φανέλλα.

— Καὶ τί θὰ σοῦ κάνῃ ἡ φανέλλα;.. Ἔπρεπε νὰ βάλῃς τὸ ἐπανωφόρι σου! ἔπρεπε νὰ βάλῃς τουλάχιστο τὰ μπλέ σου ροῦχα ποὺ εἶναι πιὸ χοντρά.

— Οὔφ! φώναξε ὁ Νῖκος. Τὰ ἴδια τῆς μαμμᾶς καὶ σεῖς; Μόλις γλύτωσα ἀπὸ τὴ μιὰ φασαρία...

— Ἀ, βλέπεις, βλέπεις;... Σοῦ τῶπε κι' ἡ μαμμά σου καὶ δὲν τὴν ἄκουσες, παλιόπαιδο!..

— Μοῦ τῶπε λέει; Μ' ἔφαγε! χάλασε τὸν κόσμο!..

— Καὶ σὺ τίποτα! Τὰ καλὰ τῆς Ἐλενίτσας!.. Μὰ γιατί, γιατί; Τί θὰ σ' ἐπείραζε μὲ τέτοιον καιρὸ νἄβαζες τὸ ἐπανωφόρι σου; τὶ τὰ φυλᾷς ἐκεῖνα τὰ μπλὲ ροῦχα; Τώρα δὲν εἶναι ἡ ἐποχή τους;

Σ' αὐτὸ ὁ Νῖκος ἀπέφυγε νἀπαντήσῃ. Κι' ἀράδιαζε ἕνα σωρὸ...προφάσεις. Ἡ θειά του ὅμως τὸν ἀνάγκασε νὰ ὁμολογήσῃ:

—Τὸ ἐπανωφόρι μου ἤθελε σιδέρωμα. Καὶ τὰ μπλέ μου ροῦχα εἶναι παλιά. Μόνο βράδυ μπορῶ νὰ τὰ φορῶ.

Ὁρίστε! Κι' ὁ Νῖκος, τὸ ἀγόρι, ὁ ἄντρας, ἔχει τὴν ἴδια φιλαρέσκεια τῆς Ἐλενίτσας! Προτιμᾷ κι' αὐτὸς νὰ ξεπαγιάσῃ παρὰ νὰ φανῆ στὸ δρόμο μ' ἕνα ζαρωμένο λιγάκι ἐπανωφόρι ἢ μὲ μιὰ φορεσιὰ ποὺ δὲν θἄταν τῆς ὥρας! Τοῦ κάκου τὸν ἔφαγε ἡ θειά του νὰ πάῃ στὸ σπίτι του, νὰ ντυθῆ λίγο πιὸ βαρειά. Ἐκεῖνος ἐπέμεινε καὶ γύριζε ἔξω ὡς τὸ βράδυ μὲ τὰ καλοκαιρινά του.

Καὶ τὸ ἀποτέλεσμα, τὸ φαντάζεσθε: Ἐλενίτσα καὶ Νῖκος κρυολόγησαν ἀπὸ κείνη τὴν ἡμέρα καὶ τώρα πηγαίνω καὶ τοὺς βλέπω, τὸν ἕνα στὸ κρεββάτι μὲ βεντοῦζες καὶ καταπλάσματα, τὴν ἄλλη σηκωμένη, ἀλλὰ κλεισμένη στὴν κάμαρα της, νὰ παίρνῃ σκονάκια Ντόβερ καὶ καραμέλες Βαλντά. Ἄμ δέβαια! μπρὸς στὰ κάλλη ν' εἶν' ὁ πόνος!...

Εἶχα ἀδικο λοιπὸν νὰ σᾶς δώσω τὴ συμβουλὴ ἐκείνη; Δὲν ἦταν καθόλου μικρὰ παιδιά, βλέπετε, αὐτοὶ ποὺ μοῦδωσαν τὴν ἀφορμή. Καὶ κάποιος ἴμάλιστα μοῦ λέει, ὅτι τὰ μεγάλα παιδιὰ ἴσα–ἴσα εἶναι πιὸ κακοκέφαλα στὸ ντύσιμο, γιατὶ αὐτὰ ἔχουν πιὸ πολὺ τὴν ἐπικίνδυνη φιλαρέσκεια τῆς Ἐλενίτσας καὶ τοῦ Νίκου. Μὰ ὄχι βέβαια ὅλα. Ὑπάρχουν καὶ φρόνιμα παιδιά, ἄν καί... μεγάλα!

Σᾶς ἀσπάζομαι ΦΑΙΔΩΝ

ΧΩΡΙΣ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ τοῦ HECTOR MALOT

[Βραβευμένο ἀπὸ τὴν Γαλλ. Ἀκαδημία]

ΜΕΡΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟΝ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Μ' (Συνέχεια).

Τὸ πλοῖο ποὺ εἶχαν ἰδῆ, ἦταν ὁ «Κύκνος» κι' εἶχε περάσει πρὸ δύο μηνῶν ἀπὸ τὸ Σαραντόν, ταξειδεύοντας στὸ Σηκουάνα.

Πρὸ δύο μηνῶν... ὥστε τώρα θὰ βρισκόταν πολὺ μακριά μας. Ἀλλ' ἀδιάφορο! Περπατῶντας, κάπου θὰ τὸν ἀπαντούσαμε, θὰ τὸν φθάναμε, ἂν καὶ μεῖς δὲν εἴχαμε παρὰ τὰ ποδαράκια μας, ἐνῶ ἐκεῖνον τὸν τραδοῦσαν δυὸ καλὰ ἄλογα.

Τὸ ζήτημα λοιπὸν τοῦ χρόνου δὲν ἦταν τίποτα· τὸ κύριο, τὸ σπουδαῖο, τὸ θαυμαστὸ ἦταν ποὺ ἀνακαλύψαμε τὸν «Κύκνο»!

— Ποιὸς εἶχε δίκηο; φώναζε ὁ Ματτίας.

Ἂν τολμοῦσα, θὰ ἔλεγα πὼς κι' ἡ δική μου ἐλπίδα ἦταν ζωηρή, ζωηρότατη· ἀλλὰ δὲν εἶχα τὸ θάρρος νὰ διατυπώσω, οὔτε στὸν ἴδιο τὸν ἑαυτό μου, τὶς τρελλὲς ἰδέες ποὺ γεννοῦσε ἡ φαντασία μου.

Τώρα πιὰ δὲν ἦταν ἀνάγκη νὰ σταματοῦμε γιὰ νὰ ρωτᾶμε· ξέραμε πὼς ὁ «Κύκνος» ἦταν μπροστά μας καὶ δὲν εἴχαμε παρὰ νἀκολουθοῦμε τὸ Σηκουάνα.

Στὸ Μορὲ ὅμως ὁ Λουὰν χύνεται στὸ Σουκουάνα κι' ἔπρεπε νὰ ρωτήσουμε.

Μᾶς εἶπαν πὼς ὁ «Κύκνος» ἐξακολούθησε νὰ πλέῃ τὸ Σηκουάνα.

Στὸ Μοντερὼ ξαναρωτήσαμε.

Ἀλλὰ ἐκεῖ μᾶς εἶπαν πὼς ὁ «Κύκνος» ἄφησε τὸ Σηκυοάνα καὶ μπῆκε στὸ Γιόννα. Εἶχαν περάσει δυὸ μῆνες καὶ λίγες ἡμέρες ἀφότου ἔφυγε ἀπὸ τὸ Μοντερὼ κι' εἶχε μέσα μιὰ κυρία Ἀγγλίδα κι' ἕνα παιδὶ ξαπλωμένο στὸ κρεββάτι του.

Πλησιάζαμε καὶ τὴ Λίζα ἐνῶ κυνηγούσαμε τὸν «Κύκνο». Κοιτάζοντας τὸ χάρνη, ρωτοῦσα μὲ παλμὸ τί νὰ ἔκαμε ἄραγε ἡ κυρία Μίλλιγκαν ἀφοῦ πέρασε καὶ τὸ Ζουανού μπῆκε στὸ κανάλι τῆς Μπουργόνιας ἢ στὸ κανάλι τοῦ Νιβερναί;

Φθάσαμε στὸ μέρος ὅπου ὁ Γιόννας ἑνώνεται μὲ τὸν Ἀρμανσώνα. Μᾶς εἶπαν πὼς ὁ «Κύκνος» ἐξακολούθησε νἀναπλέῃ τὸν Γιόννα. Θὰ περνούσαμε λοιπὸν κι' ἀπὸ τὸ Δρεζὺ καὶ θὰ βλέπαμε τὴ Λίζα. Κι' αὐτὴ θὰ μᾶς ἔλεγε γιὰ τὴν κυρία Μίλλιγκαν καὶ τὸν Ἀρθοῦρο.

Ἀφότου τρέχαμε κατόπι τοῦ «Κύκνου», δὲν ἀφιερώναμε πολὺν καιρὸ στὶς παραστάσεις μας· κι' ὁ Κάπης, ποὺ ἦταν εὐσυνείδητος ἀρτίστας, δὲν μποροῦσε νὰ καταλάβῃ τὴ μεγάλη αὐτὴ βία. Γιατὶ δὲν τὸν ἀφίναμε νὰ κάθεται πολύ, μὲ τὸ δίσκο στὸστόμα, μπροστὰ στὴν «ἔντιμη ὁμήγυρη», ὅταν ἀργοῦσε νὰ βάλῃ τὸ χέρι στὴν τσέπη; Ἔπρεπε νὰ περιμένουμε.

Ἀλλὰ δὲν περιμέναμε, κι' οἱ εἰσπράξεις λιγόστευαν ἀπὸ μέρα σὲ μέρα, ἐνῶ λιγόστευε καὶ τὸ μικρό μας κεφάλαιο. Ἀντὶ νὰ βάζουμε λεπτὰ κατὰ μέρος, παίρναμε τώρα κι' ἀπὸ τὰ σαράντα ἐκεῖνα φράγκα.

— Γρήγορα! ἔλεγε ὁ Ματτίας. Πᾶμε γρήγορα νὰ βροῦμε τὸν «Κύκνο»!

Κι' ἔλεγα κι' ἐγὼ μαζί του:

— Ναί, πᾶμε γρήγορα!

Ποτὲ τὸ βράδυ δὲν παραπονιούμαστε γιὰ κόπο, ὅσο κι' ἂν εἴχαμε περπατήσει τὴν ἡμέρα. Ἀπεναντίας μέναμε σύμφωνοι νὰ ξεκινήσουμε πάλι τὸ πρωὶ νωρίς.

— Εὐπνισέ με! μοῦ ἔλεγε ὁ Ματτίας, ποὺ ἦταν λιγάκι ὑπναρᾶς.

Κι' ὅταν τὸν ξυπνοῦσα, ποτὲ δὲν ἀργοῦσε νὰ σηκωθῆ καὶ νὰ ντυθῆ.

Γιὰ νὰ κάνουμε οἰκονομία, εἴχαμε περιορίσει πολὺ τὰ ἔξοδά μας καί, ἐπειδὴ ἔκανε ζέστη, ὁ Ματτίας εἶχε δηλώσει πὼς δὲν ἤθελε πιὰ νὰ τρώῃ κρέας, γιατὶ «τὸ κρέας τὸ καλοκαίρι εἶναι ἀνθυγιεινό». Ἔτσι δὲν τρώγαμε παρὰ μιὰ φέτα ψωμὶ κι' ἕνα σφικτὸ αὐγὸ ποὺ τὸ μοιραζόμαστε, ἢ λίγο βούτυρο. Κι' ἂν καὶ βρισκόμαστε στὴ χώρα τοῦ κρασιοῦ, δὲν πίναμε παρὰ νεράκι.

Τί μᾶς ἔννοιαζε!

Ὁ Ματτίας ὅμως συλλογιζόταν κάποτε καὶ λιχουδιές.

— Ἤθελα, ἔλεγε, νὰ εἶχε ἀκόμα ἡ κυρία Μίλλιγκαν τὴ μαγείρισσα ἐκείνη ποὺ σοῦ ἔκανε τὶς ὡραῖες ἐκεῖνες ταρτίνες μὲ τὰ φροῦτα. Τί ὡραῖο πρᾶμμα ποὺ θὰ εἶναι, παραδείγματος χάρη, ταρτίνα μὲ βερύκοκο!

— Δὲν ἔφαγες ποτέ σου;

— Ὄχι, μόνο εἶδα. Νὰ σοῦ πῶ· ἐκεῖνα τὰ ἄσπρα πραγματάκια ποὺ ἔχει ὁλόγυρα ἡ κρέμα, τί εἶναι;

— Μύγδαλα.

— Ὤ!

Κι' ὁ Ματτίας ἄνοιγε τὸ στόμα σὰ νἄταν νὰ καταπῆ ὁλόκληρη ταρτίνα.

Ἐπειδὴ ὁ Γιόννας κάνει πολλὰ στριφογυρίσματα μεταξὺ Ζουανοῦ καὶ Ὠξέρ, ἐμεῖς ποὺ ἀκολουθούσαμε τὸν ἴσιο δρόμο, κερδίσαμε καιρὸ καὶ πλησιάσαμε κάμποσο τὸν «Κύκνο» ἀπὸ τὸ Ὠξὲρ ὅμως καὶ πέρα, ἀπομακρυνθήκαμε πάλι, ἐπειδὴ ὁ «Κύκνος» εἶχε μπῆ στὸ κανάλι τοῦ Νιβερναὶ καὶ θἄχε τρέξει πολὺ στὰ ἤσυχα νερά του.

Σὲ κάθε νεροφράκτη μαθαίναμε γι' αὐτόν, γιατὶ στὸ κανάλι τοῦ Νιβερναί, ὅπου ἡ κίνηση δὲν εἶναι πολὺ ζωηρή, ὅλοι εἶχαν προσέξει τὸ πλοῖο αὐτὸ ποὺ ἐμοιαζε τόσο λίγο μὲ κεῖνα ποὺ ἔβλεπαν συνήθως.

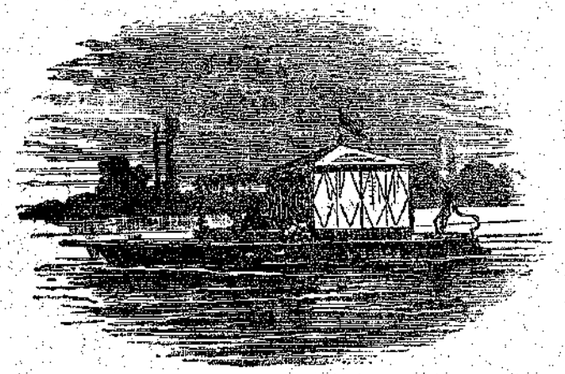

«Ὅλοι εἶχαν προσέξει τὸ πλοῖο αὐτό...» (Σελ. 365, στ. 8')

Κι' ὄχι μόνο γιὰ τὸν «Κύκνο» μᾶς μιλοῦσαν, παρὰ καὶ γιὰ τὴν κυρία Μίλλιγκαν, «μιὰ πολὺ καλὴ ἀγγλίδα κυρία», καὶ γιὰ τὸν Ἀρθοῦρο, «ἕνα παιδάκι ποὺ πάντα σχεδὸν ἦταν ξαπλωμένο σ' ἕνα κρεββάτι στὸ κατάστρωμα, κάτω ἀπὸ μιὰ βεράντα στολισμένη μὲ πρασινάδες καὶ λουλούδια, μὰ καὶ ποὺ κάποτε σηκωνόταν».

Ὁ Ἀρθοῦρος λοιπὸν ἦταν καλύτερα.

Πλησιάζαμε στὸ Δρεζὺ ἀκόμη δυὸ μέρες... ἀκόμη λίγες ὧρες...

Ἐπιτέλους, ἀντικρύζουμε τὸ δάσος ὅπου εἴχαμε παίξει μὲ τὴ Λίζα τὸ περασμένο φθινόπωρο, καθὼς καὶ τὸ νεροφράκτη μὲ τὸ σπιτάκι τῆς κυρὰ-Κατερίνας.

Χωρὶς νὰ ποῦμε τίποτα, ἔτσι, μὲ μιὰ βουβὴ συμφωνία, ὁ Ματτίας κι' ἐγὼ ταχύναμε τὸ βῆμα. Δὲν περπατοῦμε πιά, τρέχουμε. Ὁ Κάπης, ποὺ γνωρίζει τὸ μέρος, τρέχει μπροστὰ μὲ τὰ τέσσερα, νὰ πῆ στὴ Λίζα πὼς φθάσαμε. Κι' ἐκείνη θὰ βγῆ νὰ μᾶς προϋπαντήσῃ.

Κι' ὅμως δὲ βλέπουμε τὴ Λίζα νὰ βγαίνῃ ἀπο τὸ σπίτι, ἀλλὰ τὸν ἴδιο τὸν Κάπη, ποὺ φεύγει σὰ νὰ τὸν κυνηγοῦσαν.

Σταματοῦμε μιὰ στιγμὴ κι' οἱ δυὸ καὶ ρωτιοῦμαστε τί νὰ συμβαίνῃ τάχα. Ἀλλὰ τὴν ἐρώτηση αὐτὴ δὲν τὴ λέμε, οὔτε ὁ ἕνας οὔτε ὁ ἄλλος, κι' ἐξακολουθοῦμε τὸ δρόμο μας.

Ὁ Κάπης εἶχε γυρίσει σὲ μᾶς καὶ τώρα περπατοῦσε ἀπὸ πίσω μας.

Ἕνας ἄνθρωπος ἐργάζεται στὸ νεροφράκτη, πολεμῶντας νὰ σηκώσῃ ἓν' ἀπὸ τὰ κλεισίματά του· μὰ δὲν εἶναι ὁ θεῖος τῆς Λίζας!

Φθάνουμε στὸ σπίτι· μιὰ γυναίκα, ποὺ δὲν τὴ γνωρίζουμε, πηγαινόρχεται στὴν κουζίνα.

— Ἡ κυρία Σουριώ; τὴ ρωτοῦμε.

Μᾶς κοιτάζει μιὰ στιγμὴ πρὶν νὰ μᾶς ἀπαντήσῃ, σὰ νὰ τῆς κάναμε μιὰ πολὺ παράξενη ἐρώτηση:

— Δὲν εἶναι πιὰ ἐδῶ.

— Μὰ ποῦ εἶναι;

— Στὴν Αἴγυπτο.

Ὁ Ματτίας κι' ἐγὼ κοιτάζομαστε σὰ νὰ τἄχουμε χαμένα. Στὴν Αἴγυπτο! Δὲν ξέρουμε καλὰ–καλὰ τί λογῆς εἶναι ἡ Αἴγυπτος καὶ ποῦ πέφτει αὐτὸς ὁ τόπος. Συμπεραίνουμε ὅμως ἀπάνω-κάτω πὼς θὰ βρίσκεται μακρυά, πολὺ μακρυά, σὲ κανένα μέρος πέρ' ἀπὸ τὴ θάλασσα.

— Κι' ἡ Λίζα; Γνωρίζετε τὴ Λίζα;

— Πῶς! Κι' ἡ Λίζα ἔφυγε. Τὴν πῆρε στὸ πλοῖο τῆς μιὰ κυρία ἀγγλίδα.

Τὴν πῆρε ἡ κυρία Μίλλιγκαν; Ἡ Λίζα στὸν «Κύκνο»! Ὀνειρευόμαστε;

Ἡ γυναῖκα ἀναλαμβάνει νὰ μᾶς πείσῃ πὼς βρισκόμαστε στὴν πραγματικότητα.

— Μὴν εἶσαι σὺ ὁ Ρεμῆς; μὲ ρωτᾶ.

— Μάλιστα. Ἐγὼ εἶμαι.

— Λοιπόν, σὰν πνίγηκε ὁ κακόμοιρος ὁ Σουριώ...

— Πνίγηκε;

(Ἕπεται συνέχεια)

ΣΤΟΥ ΘΟΛΕΡΟΥ ΤΗ ΒΡΥΣΗ

Πᾶμε στοῦ Θολεροῦ ψηλὰ τὴ βρύση
τὴν κρομσταλλένια, μόλις γείρει ἡ μέρα,
στὸ μυρωμένο τῶν βουνῶν ἀγέρα,
μιὰ νέα ζωὴ στὶς φλέβες μας θὰ ὁρμήσῃ.

Κρύο τὸ νερὸ τὴ δίψα μας θὰ ὀβύσῃ
μὲ στὴ θερμὴ τοῦ Αὐγούστου αὐτὴν ἑσπέρα·
κι' ἕνα γλυκὸ σκοπὸ στὶς λεῦκες πέρα
χαρούμενο τ' ἀηδόνι θὰ σκορπίσῃ.

Θὰ βγῆ γεμάτο στοῦ βουνοῦ τὰ πλάγια
τὸ φεγγάρι μ' ὄψη χρυσῆ, ἀναμμένη·
καὶ 'μεῖς στὴ νύχτα τὴ σπαρμένη μάγια,

θὰ κλείσουμε τὰ μάτια εὐτυχισμένα...
Καὶ σύ, σιγὸ μουρμούρισμα τῆς βρύσης,
ὦ, τὶ γλυκὰ ποὺ θὰ μᾶς νανουρίσῃς!..,

ΙΩΑΝ. Θ. ΚΑΚΡΙΔΗΣ

ΣΕΛΙΣ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ

ΞΕΝΟΣ ΠΑΡΕΥΡΙΣΚΟΜΟΥΝΑ

Ξένος παρευρισκόμουνα
σὲ ξέναν πανηγύρι.
Τῶν γύφτων τὰ λαλούμενα
καὶ τῶν χορῶν οἱ γύροι
μ' ἀνάψαν τὴν ἐπιθυμιὰ
μαζύ τους νὰ γλυκανήσω
καὶ τοῦ χωριοῦ μου τὴ ζωὴ
γιὰ μιὰ στιγμὴ νὰ ζήσω.

Σηκώθηκα κι' ἐτράβηξα
γιὰ ἕνὸς χοροῦ τὸ γύρο.
Μὰ πρὶν νὰ φτάσω, στάθηκα
κοίταξα λίγο γύρω
κἕνα δρομάκο πέρνοντας,
ἔφυγα λυπημένος:
Μαζύ τους ἂν χορέψω ἐγώ,
τότε πὼς θἆμαι ξένος;

Κοθκος Ἀηδόνης

ΑΚΟΥΣΙΟ ΜΠΑΝΙΟ

Στὴν Τριανταφυλλένια

Κάθε ἀπόγευμα, σὰν ὁ ἥλιος κουρασμένος πάει νὰ γύρῃ πίσ' ἀπ' τὸ βουνό, τ' ἀδελφάκια Μίμης, Λέλα καὶ Μπέμπης, (ὀκτώ, ἑπτὰ καὶ πέντε χρονῶν), κατεβαίνουν μὲ τὴ νταντά τους στὴν ἀκρογιαλιά.

Καὶ νὰ τους σήμερα ποὺ ἔρχουνται:

Μπροστὰ ὁ Μίμης μὲ τὴ Λέλα —οἱ μεγάλοι!— μὲ τὰ φτυαράκια καὶ τοὺς κουβάδες τους, συζητοῦνε γιὰ τὸ σχέδιο ἑνὸς κάστρου ποὺ σκοπεύουνε ν' ἀρχίσουνε. Ἀκολουθεῖ ἡ νταντά, πλέκοντας κάλτσα, μὲ τὸν Μπέμπη, ποὺ μὲ τῶνα χέρι του κρατιέται ἀπ' τὴ φούστα της καὶ μὲ τἄλλο κρατάει τὸν ἀγαπημένο του καραγκιόζη.

Φτάνουν στὴν ἀκρογιαλιά. Ἡ νταντὰ καθίζει πέρα σ' ἕνα βράχο, μὲ τὴν αἰώνια κάλτσα της. Ὁ Μπέμπης ζητάει τὴν ἄδεια νὰ παίξῃ μὲ τοὺς μεγάλους. Τὸν δέχονται. Μὰ τὸ κακὸ εἶναι ποὺ δὲ συμφωνᾶνε στὸ παιγνίδι! Ὁ Μίμης κι' ἡ Λέλα θέλουν νὰ κάνουν ἕνα κάστρο μὲ ἄμμο, — ἀφοῦ τὸ σχεδίαζαν καὶ στὸ δρόμο, — ὄμορφο κάστρο, μὲ τὰ ὅλα του! Μὰ λογάριασαν χωρὶς τὸν Μπέμπη, ποὺ δὲν θέλει νὰ τἀκούσῃ.

—«Ἐγὼ σέλω κάνω μπάνιο καραγκιόζη μου!... Ἔχει βαβά», φωνάζει.

—«Ἔλα, Μπέμπη μου», τοῦ λέει χαϊδεύοντάς τον ἡ Λέλα. «Ἄσε νὰ κάνουμε πρῶτα τὸ κάστρο μας, νὰ δῆς τί ὄμορφα!...Ὕστερα κάνουμε μπάνιο τὸν καραγκιόζη... ἔχουμε καιρό!...

—"Ὄχι! "Ὄχι, ἔ σέλω ἔτσι! Σὰ κλαίω! Χί, χί, χί!»

Κι' ὁ Μπέμπης ἀρχίζει τὰ κλάματα, σὰ νὰ τοῦ ἔκαναν τὸ πιὸ μεγάλο κακό.

Τὰ παιδιά, θέλοντας καὶ μή, ἀναγκάζονται ν' ἀφήσουνε τὸ κάστρο καὶ νὰ κάμουν τὸ χατήρι τοῦ κυρίου Μπέμπη... "Ἄλλη φασαρία τώρα! Ὁ Μπέμπης πταίει τὰ κλάματα μὰ... θέλει ὁ ἴδιος νὰ κάνῃ τὸ μπάνιο τοῦ καραγκιόζη του. "Α! ὄχι, σὲ κανένα δὲ δίνει αὐτὸ τὸ προνόμιο!

Καὶ νὰ τας, ἀνεβαίνει σὲ μιὰ μεγάλη πέτρα, κρατῶντας τον... Μὰ ξάφνου, πῶς γίνῃ αὐτό; χάνει τὴν ἰσορροπία καὶ... μπλάμ - μπλούμ, βρίσκεται ὁ καλός μας Μιμέμπης στὴ θάλασσα! Στὶς φωνὲς τοῦ Μίμη καὶ τῆς Λέλας, τρέχει ἡ νταντὰ κατατρομαγμένη. Σηκώνει τὸν Μπέμπη, σὲ κακὸ χάλι, μὲ τὸν καραγκιόζη στὰ χέρια. Τὰ ροῦχα του τρέχουν, μοιάζει σὰν ποτηστήρι! Μὰ καὶ τἀ ματάκια του τρέχουν, τρέχουν ἀδιάκοπα. Ὁ Μίμης διηγεῖται τὸ ἐπεισόδιο. Ἡ νταντὰ μαλώνει: «Καλὰ νὰ πάθῃς, κακόπαιδο, ποὺ δὲν ἀκοῦς τοὺς μεγαλύτερους! Πᾶμε τώρα σπίτι γ' ἀλλάξῃς καὶ νὰ μὴν ἐπιμένῃς ἄλλη φορά!...

— «Χί, χί, χί, δὲν τὸ ξανακάνω... Ὄχι, ἔν εἶναι καλὸ τοῦτο παιγνίδι...»

Κι' ἀλήθεια, ὁ Μπέμπης, ἂν καὶ μικρός, τὸ θυμᾶται καλά. Ὅσες φορὲς κατεβαίνουν στὴν ἀκρογιαλιά, παίζει ὅ,τι παιγνίδι θέλουν τ' ἀδέλφια του, ἐκτὸς... ἀπ' τὸ μπάνιο!

Χιώτικο Τριαντάφυλλο

Ο ΚΡΗΜΝΟΣ

Ἐδῶ ποὺ γυρίζω στὰ βουνά, βρῆκα πολλὰ τοπία ποὺ μάρεσουν ἀλλὰ ἕνα μοῦ κάνει μιὰ παράξενη ἐντύπωση. Εἶναι ἕνας θεόρατος, σχεδὸν κάθετος κρημνός, μιὰ τρομερὴ πλακολιθιά, ποὺ στὰ πόδια της ἀφρίζει τὸ ποτάμι ὁ Φείδαρης. Ἐδῶ, λένε, γκρεμίσθηκε ἕνας καβαλλάρης κι' ἔγεινε κομμάτια μαζὺ μὲ τ' ἄλογό του.

Συχνάζω σ' αὐτὸ τὸ μέρος, σκύβω ἀπὸ πάνω του, βλέπω τὸ γερασμένο, μαῦρο πρόσωπό του, ποὺ αὐλακώνεται ἀπὸ βαθιὲς χαραματιές, κι' ἀκούω τὸ ρόχθο τῶν μαυριδερῶν νερῶν τοῦ ποταμιοῦ... Καὶ κάθε φορὰ ποὺ σκύβω, αἰσθάνομαι μιὰ ζωντανιχίλα ἡδονική, μιὰ ἐλαφριὰ φρίκη ποὺ μ' ἀρέσει, καὶ μένω ἔτσι πολλὴν ὥρα, σκυμμένος πάνω ἀπὸ τὸ θάνατο, σὰ νὰ ζηλεύω τὸ θρυλικὸ ἐκεῖνον καβαλλάρη γιὰ τὴ μεγαλειώδη του πτώση!...

Θρύλος

ΕΝΑ ΜΑΘΗΜΑ

Ὁ Τοτός, ἕνα πλουσιόπαιδο, στὶς διακοπὲς ἐπισκέφθηκε τὸ τσιφλίκι ἑνὸς θείου του.

Μόλις ἔφτασε κεῖ, τοῦφεραν ἕνα πιάτο γεμάτο γάλα παχύ, μὲ μπάλκη ζάχαρη,, ψωμί, κι' ἔτρωγε μὲ μεγάλη του εὐχαρίστηση.

Ἕνα φτωχόπαιδο, ποὺ σπάνια ἔτρωγε κάτι τὶ διαλεχτό, ἤλθε ἐκεῖ καὶ τὸ μάτι του καρφώθηκε στὸ πιάτο.

Πεινοῦσε κι' αὐτὸ καὶ μὲ χαρὰ του θἄπαιρνε κἄτι ἀπ' τὸν Τοτό, μὰ δὲν ἤθελε νὰ ζητιανέψῃ.. Ὁ Τοτὸς εἶδε καλὰ πὼς τὸ φτωχὸ παιδὶ πεινοῦσε, ἀπόφαγε ὅμως λαίμαργα ὅ,τι εἶχε ἀπομείνει κι' ἔτσι παρουσιάσθηκε μπρὸς στὰ μάτια του τὸ βάθος τοῦ πιάτου, ὅπου ἦταν γραμμένος ἕνας στίχος.

Τὸν διάβασε θέλοντας καὶ μή, —πάντα διαβάζουμε τὰ ρητὰ ποὺ ἔχουν τὰ πιάτα, τὰ ποτήρια,— καὶ ξεροκοκκίνισε.

Ἀμέσως ἔτρεξε καὶ ξαναγέμισε τὸ πιάτο, φώναξε τὸ παιδὶ καὶ τοῦ τὸ ἔδωσε.

"Ω, πόσο εὐχαριστήθηκε ὁ Τοτὸς τώρα!

Κι' εἶπε: «Αὐτὸς ὁ στίχος πρέπει νἆναι γραμμένος σὲ ὅλων τῶν πλουσίων τὰ πιάτα, γιὰ νὰ μὴν ξεχνᾶνε τὸ φτωχό!»

Διαβάστε τον καὶ σεῖς:

—«Δὲν σοῦ ἀξίζει νὰ τρῶς, ἂν τὸ φτωχὸ χορτᾶτος τὸν ἐχάνης!»

(Παράφρασις) *Δοὺξ τῆς Φασόλας*

ΤΟ ΠΟΥΛΑΚΙ ΣΤΟ ΔΑΣΟΣ

Μὲς στὸ κλουβὶ δὲ θέλω σκλαβωμένο
Νὰ βρίσκουμαι κι' ἂς εἶναι καὶ χρυσό.
Στὰ δάση μου νὰ τραγουδῶ μάρεσει
Κι' ἀπὸ κλαδάκι σὲ κλαδάκι νὰ πετῶ.

(Ἀπ' τὸ Ἀγγλικὸ)

Μελοθάνατη

Ο ΧΕΙΜΩΝΑΣ ΚΑΙ Η ΚΟΚΚΙΝΟΛΑΙΜΗΣ

Ὁ Χειμώνας, βλέποντας τὸν Κοκκινολαίμη νὰ εἶναι χαρούμενος κι' εὐχαριστημένος, ἐνῷ τἄλλα πουλιὰ ἦταν λυπημένα καὶ δυστυχισμένα, τὸν ἐρώτησε μιὰ μέρα ποῦχε κάμει μεγάλη παγωνιά:

—Ποῦ ἤσουν χτὲς τὸ βράδυ;

—Κάτω ἀπ' τὴ σκεπὴ ποὺ ἔπλεγαν οἱ ὑπηρέτριες, ἀπάντησε ὁ Κοκκινολαίμης.

—Καλά! τὴν ἐρχόμενη νύκτα θὰ σοῦ δείξω ἐγώ, τοῦ εἶπε ὁ Χειμώνας.

Καὶ πράγματι, τὴν ἄλλη νύχτα ἔκαμε τέτοιο κρύο, ποὺ καὶ τὸ νερὸ ἐπάγωσε στὸ πλυσταριό, μ'ὅλη τὴ φωτιά. Ἀλλὰ ὁ Κοκκινολαίμης εἶχε φύγει ἀπ' ἐκεῖ καὶ τὴν ἄλλη μέρα ὁ Χειμώνας τὸν βρῆκε πάλι χαρούμενο καὶ τὸν ἐρώτησε:

—Μὰ ποῦ πέρασες τὴ νύχτα;

—Στὸ κατῶγι, κάτω ἀπ' τὴν σοῦπὰ τῆς ἀγελάδας, ἀπάντησε ὁ Κοκκινολαίμης.

—Καλά! εἶπε ὁ Χειμώνας, τἄλλο βράδυ θὰ εὕρω τρόπο νὰ σὲ φτάσω.

Καὶ τὴν ἄλλη νύχτα ἔκαμε τέτοια παγωνιά, ποὺ κι' οἱ οὐρὲς τῶν ἀγελάδων κόλλησαν στὰ σκέλη τους.

Ἀλλὰ καὶ πάλι τὴν ἄλλη μέρα, ὁ Κοκκινολαίμης χοροπηδοῦσε εὐχαριστημένος καὶ τραγουδοῦσε σὰν νὰ ἦταν Μάης. Ὁ Χειμώνας πληκτος τὸν ἐρώτησε:

—Μπά! πῶς δὲν ψόφησες;

—Καὶ γιατὶ, παρακαλῶ, ἀπάντησε ὁ Κοκκινολαίμης.

—Ποῦ πέρασες τὴ νύχτα πόνο;

—Στὴν ἀγκαλιὰ τῆς μάνας μου ξέσταινε τὸ παιδάκι της κι' σὲ βεβαιῶ ὅτι ἔκανε διαβολεμένο ζέστα!

—Διάβολε, ποιός τὸ ἤξερε ν' ἀνοίξῃ ἐκεῖ! Κατάλαβα, δὲν μπορῶ νὰ σὲ νικήσῃ κανένας σένα! Ἐπὶ τέλους ὁ Χειμώνας. Καὶ ἀπὸ τότε ἀφῆκε τὸν Κοκκινολαίμη ἥσυχο.

(Ἀπὸ τὸ Ἀγγλικὸ) *Κ...*

ΠΑΙΔΙ—ΜΑΝΝΑ

Προσεύχουνταν στὴν Παναγία πρὶν κοιμηθῇ, κι' ἐφίλει τὸ εἰκόνισμα μὲ τ' ἄπαλα —ροδόφυλλά του—χείλη.

Κι' ἐνῷ δεόταν τὸ παιδί, τῆς μάνναις, ποὺταν πλάι, τὸ δάκρυ αὐτὴ τὴν προσευχὴ μονάχο ἀκολουθάει...

Σὰν ἔκανε κοὶ τὸ σταυρὸ στὴν ἀγκαλιὰ της χύθη κι' μ' ἕνα τρυφερὸ φιλί, γλυκὰ ἀποκοιμήθη...

Ἶζο νε' Ὀ...

ΠΡΩΙ ΤΟΥ ΟΧΤΩΒΡΗ

Εἶναι ἡ πρωϊνὴ καὶ θαυμάσια ὥρα ποὺ κοκκινίζει ἕνας αἰθριος ἥλιος. Μέσα στὴν ματαχνιὰ τὴ φθινοπώρου, πέφτουν τὰ φύλλα τοῦ κήπου. Τὸ πέσιμό τους εἶναι ἀργό. Μπορεῖ νὰ τὰ παρακολουθήσῃ κανένας μὲ τὸ μάτι του, γιατὶ γαλαλίπτοντας τὴ βαλανιδιὰ τὸ χάλκινο φύλλο της, τὸ σφένδαμνο μὲ τὸ αἱματόχρωμό του. Τὰ τελευταῖα, τὰ πιὸ σκουριασμένα φύλλα, πέφτουν ἀπὸ τὰ ξεγυμνωμένα κλαδιά. Μὰ ὅλ' εἶναι ἄνομα ὁ χειμώνας. Ἕνα ξανθὸ φῶς ποτίζει τὴ φύση καὶ στὸν ἀέρα ποὺ εἶναι ὁλοκόκκινος, νομίζανε κανεὶς ὅτι χιονίζει χρυσός.

Κόκκ...

(Μετάφραση ἀπὸ στίχους)

ΒΑΣΙΛΗΑΣ ΚΙ ΕΦΕΥΡΕΤΗΣ

Μιὰ φορὰ, σ' ἕνα βασιλικὸ παρουσιάσθηκε ἕνας κοντόπαχος ἄθρωπος, ποὺ δὲν εἶχε καμμιὰ τρίχα στὸ κεφάλι, καὶ τοῦ παρουσιάσε ἕνα μπουκάλι, λέγοντας:

—«Μεγαλειότατε, αὐτὸ εἶναι ἕνα γιατρικὸ ποὺ τὸ ἀνακάλυψα ἐγώ. Ἀμὰ τρίψῃ τὸ κεφάλι του ἐκεῖνος ποὺ δὲν ἔχει τρίχες, ἀμέσως τὰ φυτρώνουν.»

Ἐνῷ ἔλεγε αὐτά, τὸ βλέμμα τοῦ βασιλιᾶ ἔπεσε στὸ κεφάλι τοῦ φιλαρκοῦ ἐφευρέτη καὶ τὸν ρώτησε:

—«Γιατὶ δὲν βάζεις καὶ σὺ στὸ κεφάλι σου;

—"Ἐχω τὸ λόγο μου, Μεγαλειότατε...

—«Τὶ λόγο;

—«Δὲν μπορῶ νὰ τὸν πῶ...

—«Α! ἔτσι; τώρα λοιπὸν θὰ σὲ βάλουμε διὰ τῆς βίας. Ἔμπρος, τρίψτε του τὸ κεφάλι!»

"Βγῆκε κι' ἔγεινε. Ἀλλ' ἐνῷ βασιλιᾶς κι' οἱ ἄνθρωποί του ἐκρίμεναν τὸ ἀποτέλεσμα, ὁ ἐφευρέτης τοὺς ξέφυγε καὶ, ἂν καὶ τὸν κυνήγησαν, δὲν τὸν ἔφθασαν, γιατὶ ἔτρεχε πολύ.

Τρέχοντας, ἔφθασε μπροστὰ σὲ ἕνα φράχτη καὶ σκαρφάλωσε σ' αὐτὸν γιὰ νὰ ξεκουρασθῇ. Ἀλλ' ἄξαφνα τοῦ ἤρθε ζαλάδα, χάσε τὴν ἰσορροπία του κι' ἔπεσε μὲ τὸ κεφάλι.

Κατὰ συμπτωσι, ἐκεῖνη τὴ στιγμὴ περνοῦσε ἀπὸ κάτω ἕνα καροτσάκι μὲ μαλλιὰ ἀπὸ ἀρνιά. Καὶ καθὼς ἔπεσε μὲ τὸ κεφάλι, ποὺ εἶχε ἀκόμη τὴν ἀλοιφή, τὰ μαλιὰ κόλλησαν ἀπάνω του.

"Ἀμέσως σηκώθηκε κι' ἔτρεξε κατὶ στὸ βασιλιᾶ, ποὺ μόλις τὸν εἶδε, τοῦ ἔδωσε χρήματα καὶ τὸν ἔκαμε σύμβουλο.

(Παράφρασις ἀπὸ τὸ ἀγγλικό.)

Κόδρεγκτων

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Ἡ μητέρα τοῦ Μπάμπη εἶναι συγχυσμένη μὲ τὴ μικρή της κόρη τὴν Πέτσα, ποὺ δὲν ἐννοεῖ νὰ κοιμηθῇ.

—Μητέρα, φωνάζει ὁ Μπάμπης, νὰ σοῦ φέρω βραστὸ νερὸ γιὰ τῆς χύσῃς γιὰ νὰ κοιμηθῇ;

—Τρελλάθηκες, παιδί μου;

—Καθόλου μητέρα! ἅμα θέλεις νὰ τὴν ξυπνίσῃς, δὲν τῆς χύνεις βρστὸ νερό;...

—!!!;;;...

Ἐστάλη ἀπὸ τὸ Ἰωάννδες τῶν Ἑλλήνων

* * *

Κωστάκης:—Μὰ γιατί, μπαμπᾶ, ἔλεγε ἡ μαμμὰ χθὲς πωζὸ γείτονάς μας ὁ μπαρμπας-Θωμᾶς εἶναι ἐλαφρὸς ἄνθρωπος; Αὐτὸς καλέ, ποὺ εἶναι χοντρὸς σὰν τὸ βαρέλι.;

Ἐστάλη ἀπὸ τ. Χρυσομαλ. τ. Σκαφίων

Τὴν Δευτέραν, 12 Ὀκτωβρίου, ὥρα 4,10' μ.μ. εἰς τὰ Βασιλικὰ Ἀνάκτορα τοῦ Τατοΐου, ἐξέπνευσεν ὁ Βασιλεὺς τῶν Ἑλλήνων

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ

Ἡ Διάπλασις, τῆς ὁποίας αἱ σελίδες, ὅταν ἀνηγγέλθη τὸ μέγα δυστύχημα, ἦσαν πλέων ἕτοιμοι, δὲν ἠμπόρεσε παρὰ νὰ διαταρυθμίσῃ ὁπωσδήποτε τὴν πρώτην, στολίζουσα αὐτὴν καὶ μὲ τὴν εἰκόνα τοῦ Σεπτοῦ Νεκροῦ, διὰ νὰ ἐκδηλώσῃ τὴν βαθεῖαν ὀδύνην, τὴν ὁποίαν, ὅπως κάθε Ἑλληνική καρδία, ἠσθάνθη εἰς τὸν πρόωρον, τὸν σκληρὸν καὶ ἄδικον αὐτὸν θάνατον.

Χαρακτηρισμὸς τοῦ ἀγαθοῦ, τοῦ νεαροῦ Βασιλέως Ἀλεξάνδρου, ὅταν κατέκειτο ἄκμων παλαίων πρὸς τὸν θάνατον, ἐγράφη ὑπὸ τοῦ κ. Φαίδωνος. Ἡ Ἐπιστολὴ ἐκείνη κατέληγε μὲ μίαν εὐχὴν ἡ ὁποία ἦτο εὐχὴ τοῦ Πανελλήνιον. Ἀτυχῶς δὲν εἰσηκούσθη καὶ ὁ θάνατος ἐνίκησεν. Ἀνεξεύρετοι αἱ βουλαὶ τῆς Θείας Προνοίας! Οἱ θνητοὶ κλίνομεν πρὸ αὐτῆς τὴν κεφαλήν... Ἂς εἶναι αἰώνια ἡ μνήμη τοῦ πολυκλαύστου Βασιλέως Ἀλεξάνδρου!

ΑΚΑΛΑΦΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ "ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ,,

Ἀθῆναι, 12 Ὀκτωβρίου 1920.

ΕΙΣ τὸ προσεχὲς φύλλον ἐλπίζω, θὰ προκηρυχθῇ ἡ τακτικὴ ἀνανεώσις τῶν ἐγγραφῶν καὶ θὰ σᾶς πῶ τὰ Νέα τοῦ 1921. Ἐντωμεταξὺ αἱ ἀνανεώσεις τῶν προθυμοτέρων ἐξακολουθοῦν. Καὶ ἰδέστε μὲ τὶ θερμὰ λόγια τὴ συνοδεύει ἕνας ἀπ' αὐτούς, ὁ *Νίκος Ι. Ἀθανασάδης*:

«Εἰς προηγούμενον ἀγαπητόν μου φύλλον σου,—μοῦ γράφει, — εἶδα ὅτι ἄρχισαν αἱ ἀνανεώσεις διὰ τὸ 1921 καὶ ὅτι ἀπ' αὐτὸ ἔνοιξες πόσο σὲ ἀγαποῦμε. Ἀλλὰ δὲν ἔπρεπε νἀμφιβάλλῃς καθόλου γιὰ τὴν ἀγάπη μας! Σπεύδω δὲ κι' ἐγώ, ἀκολουθῶν τὸ παράδειγμα τῶν ἄλλων, νὰ σὲ βοηθήσω ἀφ' ἑνὸς εἰς τὰς χρισίμους αὐτὰς περιστάσεις, νὰ σοῦ δώσω ἀφ' ἑτέρου ἕνα μικρὸν δεῖγμα τῆς ἀγάπης μου. Καὶ σοῦ στέλλω ὀρ. 16 διὰ συνδρομήν μου τοῦ ἔτους 1921.»

"Ἐχεις δίκηο, *Ἄνθρωπε*, τώρα τὸ θυμοῦμαι καλά. Τὸ ποίημά σου ἐκεῖνο εἶχε τὸν τίτλο «Μιὰ φωνή». Ἐπειδὴ ὅμως παρέλεψα λίγους στίχους στὸ τέλος ποὺ ἔλεγαν «Αὐτὴ τὴ φωνὴ ἄκουγα ἕνα σπερνό, τὸ δεῖλι κτλ.», ἀναγκάσθηκα νἀλλάξω καὶ τὸν τίτλο, ποὺ δὲν ἐστέκετο πλέον, καὶ νὰ τὸν κάμω «Ἄκου καὶ δές». Ἂς εἶναι ὅμως, δὲν θἄταν καὶ κανένα ἔγκλημα ἂν ἔστελνες ἕνα ποίημα χωρὶς τίτλο.

Ἀπεδείχθη πλέον, *Βωμὲ τῆς Ἐλευθερίας*, ὅτι ἡ καταγγελία κατὰ τοῦ *Φαέθοντος* ἦταν ἀνυπόστατη. Ὁ καταγγείλας, καλῆ τῇ πίστει ὑποθέτω, ἐγελάσθηκε ἀπὸ τὴν ὁμοιότητα τῶν ποιημάτων ἐκείνου μὲ κάποια τοῦ Δροσίνη, ὅπως γελάσθηκα κι' ἐγὼ ὅταν εἶδα τὴν καταγγελία, γιατὶ καὶ μένα μοῦ εἶχε κτυπήσει ἡ ὁμοιότης χωρὶς νὰ θυμοῦμαι μὲ τί. Ἀλλὰ τὰ ποιήματά τοῦ *Φαέθοντος* εἶναι πρωτότυπα, πολὺ ὤμορφα ὡς πρῶτα, καί, ὅπως εἶπα στὴν πρώτη κριτική μου, προμηνοῦν ἕνα ποιητή, ποὺ θὰ γράψῃ πολὺ ὡραιότερα, ἅμα περάσῃ κι' αὐτὸ τὸ στάδιο τῆς ἀκουσίας μιμήσεως, ποὺ τὸ πέρασαν ὅλοι. Ὁ *Φαέθων* μπορεῖ νὰ μοῦ στέλνῃ ποιηματά του. Γιὰ νὰ τὸν ἱκανοποιήσω μάλιστα, θὰ τοῦ δημοσιεύσω μερικὰ κατὰ προτίμησιν.—"Οσο γιὰ τὸ βραβεῖο σου, διάλεξε ἄλλον τόμο, γιατὶ ὁ 24ος ἔχει ἐξανληθῆ.

Τὰ διάβασα, *Γέρω-Δῆμε*, καὶ σ' ευχαριστῶ. Ἀλλ' ἐδῶ ἀνταποκριτής τοῦ σμυρναικοῦ «Θάρρους», γράφων γιὰ τὰ «Πεπρωμένα», δὲν ἐδιάλεξε τὰ χαρακτηριστικότερα, ὅπως λέει, ἀπὸ τὴν κριτικὴ τοῦ κ. Φ. Πολίτη. Τὰ χαρακτηριστικώτερα εἶναι κατὰ τέλος: «Ἀπὸ ἀπόψεως συγγραφῆς, τὸ ἔργον εἶναι ὄχι μόνον τὸ καλλίτερον τοῦ συγγραφέως, ἀλλ' ἀναμφισβητήτως τὸ ἀρτιώτερον ὅλων τῶν σκηνικῶν ἔργων τῆς νεοελληνικῆς φιλολογίας. Σύντονος δράσις, ἀμείωτον ἐνδιαφέρον, ταχεῖα ἐξέλιξις τοῦ μύθου, θαυμαστὴ σκηνικὴ οἰκονομία, ὁμοιόμορφος πρὸς τὴν ἀποίαν μόνον τὰ τελειότερα γαλλικὰ πρότυπα τῆς συγχρόνου δραματουργίας ἔχουν νὰ ἐπιδείξουν, χαρακτηρίζει τὸ δρᾶμα αὐτό. Ὁ κ. Ξενόπουλος ἔχει κάθε δικαίωμα νὰ καυχᾶται διὰ τὴν λογογραφικήν του αὐτὴν ἐπιτυχίαν, ἡ ὁποία πάντως δὲν εἶνε τυχαία, ἀλλὰ προϊὸν πολυετοῦς καλλιεργείας τοῦ ἐπιτήματος αὐτοῦ συγγραφῆς κι' ἐν γένει τοῦ σκηνικοῦ ὕφους.»—Καὶ σημειώσε ὅτι αὐτὰ τὰ γράφει... ὁ αὐστηρότερος ἐπικριτής.

Ἰδοὺ τί κάνω, *Βενίκιε*: Κάθ' ἑβδομάδα, βάζω τοὺς σωρούς τῶν κομματιῶν μπροστά μου, χώνω τὸ χέρι μου πότε στὸν ἕνα, πότε στὸν ἄλλο, καὶ τραβῶ ὅ,τι πιάσῃ. "Αν εἶναι καλό, τὸ πετῶ στὸ καλάθι· ἂν εἶναι καλό, τὸ βάζω κατὰ μέρος. Ἔτσι βρίσκω δέκα ὡς δώδεκα κομμάτια, ποὺ λογαριάζω πὼς θὰ χρειασθοῦν γιὰ ἕνα φύλλο· κι' αὐτό, βλέπεις, δὲν εἶναι παρὰ καθαυτὸ κλήρωσις. Ναί, ἄλλη φορὰ ἐχωρίζα τὰ ἐγκεκριμένα κι' εἰδοποιοῦσα τοὺς ἀποστολεῖς ὅτι ἐνεκρίθησαν. Ἀλλὰ τὸ κατήργησα, ἐπειδὴ καθένας εἶχε τὴν ἀξίωσῃ νὰ δημοσιευεται τὸ ἐγκεκριμένο του, — πρᾶγμα ἀδύνατο! Ἐνῷ τώρα, ὅταν δὲν τὸ βλέπῃ νὰ δημοσιεύεται, λέει: «μπορεῖ καὶ νὰ μὴν ἐνεκρίθη».

Στὶς σημερινὲς Ἀγγελίες, ἡ *Τρισεύγενη* ἀπαντᾶ σὲ μιὰ ἐρώτησι τοῦ *Προλετάριου*, γιὰ μιὰ κριτικὴ μου σὲ κάποιο κομμάτι τῆς Σ. Σ. Σ., ὅτι εἶναι ἀπὸ «ἀστικὴ ἀντίληψη». Ὥστε γιὰ τὴν *Τρισεύγενη* δὲν ὑπάρχει παρὰ ἡ *ἀστικὴ* ἀντίληψη, ἢ . . . *μπολσεβικική*. Ἐγὼ ὅμως νομίζω ὅτι ὑπάρχει καὶ μιὰ *σοσιαλιστική*, ποὺ εἶναι ἡ πιὸ φρόνιμη κι' ἡ πιὸ σωστή. Πᾶν μέτρον ἄριστον, παιδιά μου!

Μοῦ τὸ εἶχαν γράψει, *Νεφέλη*, πὼς θὰ πήγαινες στὴν Ἐλβετία κι' ἔτσι δὲν παραξενεύόθηκα ὅταν ἔλαβα γράμμα σου μ' ἐλβετικὸ γραμματόσημο. Πολὺ μὲ συγκίνησαν αὐτὰ ποὺ λές. ὅτι στὴν ξενιτειά, μέσα στοὺς ἀγνώστους καὶ τοὺς ἀδιαφόρους, τὰ γράμματα τῶν δικῶν σου καὶ τὰ δικά μου λόγια θὰ σοῦ εἶναι ἡ ἀληθινὴ ευχαρίστηση καὶ παρηγοριά.—"Απὸ τὰ ἔργα τοῦ κ. Ξενοπούλου, ποὺ θέλεις νὰ κάμῃς κι' ἐκεῖ νὰ τὸν θαυμάσουν, γαλλικὰ δὲν εἶναι μεταφρασμένο παρὰ μόνο τὸ διήγημα «Κελαιδίσματα». Ὁλόενα ὅμως μεταφράζονται, γιὰ νὰ βγοῦν στὸ Παρίσι ἀπὸ Γάλλους, ὁ «Κακὸς Δρόμος» κι' ὁ «Κόκκινος Βράχος». Περίμενε λοιπόν.

Βασιλεῦ τοῦ Γέλωτος καὶ *Κ. Π. Λευκιάδη*, σᾶς ἐυχαριστῶ πολύ· κι' εὔχομαι κάθε ευδοκίμηση στὸ Σύλλογό σας «Ὁ Κόσμος τῆς Διαπλάσεως», ποὺ ἄρχισε τὶς ἐργασίες του. Ἐμπρός! Καλὴ ἀρχή!

Ἄγγελε Εἰρήνης, ἔστειλα τὰ φύλλα ποὺ ἐζήτησες. Τὸ «Χωρὶς Οἰκογένεια» εἶναι τὸ ἀνώτερο ἀπ' ὅλα τὰ μυθιστορήματα ποὺ ἐδημοσίευσα ὡς τώρα. "Οσο γιὰ τὸ χαρτὶ τῶν παλαιοτέρων μου τόμων, γιὰ τὶς πολλὲς εἰκόνες καὶ τὴν ἄλλη πολυτέλεια, δὲν τὰ εἴπαμε τόσες φορές; Σήμερα, μετὰ τὸν πόλεμο, δὲν ὑπάρχουν πιὰ τὰ μέσα. Φύλλο π. χ. τυπωμένο στὸ χαρτὶ τοῦ 1910 θὰ ἐστοίχιζε σήμερα μετὰ δραχμή. Καὶ ποιὸς θὰ τὸ ἔπαιρνε; ποιὸς θὰ ἔδινε 52 δραχμὲς τὸ χρόνο γιὰ τὸ περιοδικό τοῦ; Ὥστε νἄμαστε κι' ευχαριστημένοι.

Ἑλληνικὸ Τρόπαιο, ἔλαβα τὸ γράμμα σου μὲ τὴν ἐπιταγὴ κι' ευχαριστήθηκα πολὺ ποὺ ἡμοῦ ἐξηγεῖς μὲ τόση εἰλικρίνεια τὴν ἀνεξήγητη σιωπή σου. Ναί, ἐσεῖς δὲν πρέπει νὰ μεταχειρίζεσθε «οὔτε ψευτιές, οὔτε διπλωματικὲς ὑπεκφυγές, οὔτε κάλπικες δικαιολογίες», ἀλλὰ νὰ λέτε πάντα τὴν ἀλήθεια. Τί ἔλεγα προχθὲς καὶ στὸ *Ραδάμανθυ*;

Δὲν πιστεύω, *Πίστις-Πατρίς*, νὰ ταιριάζῃ στὴ σφραγίδα ἑνὸς Μικροῦ Συλλόγου τὸ ἐθνόσημον καὶ τὸ στέμμα. Γιατὶ αὐτὸ δὲν ἐννοεῖς, ὅταν λές «τὸ ἔμβλημα τῆς Ἑλλάδος ἢ ἄλλου Κράτους»; "Οχι, νὰ διαλέτε ἔμβλήματα πιὸ ἁπλᾶ καὶ πιὸ σχετικά. Ἀλλὰ καὶ νὰ λείπουν ὁλωσδιόλου, δὲν πειράζει. Τένομα τοῦ Συλλόγου μόνο, φθάνει.—

—Ναί, κι' αὐτοὶ σιάγοραστοὶ μποροῦν νὰ ψηφίζουν. Ὅταν στέλλῃ τὰ ψηφοδέλτιά τους ἕνας συνδρομητής.

Τὰ ἐγκάρδια συλλυπητήριά μου πρὸς τὴν *Γνησίαν Κρητικοπούλαν* διὰ τὸν θάνατον τοῦ ἀγαπητοῦ της πατέρα. Μεγάλο τὸ δυστύχημα καὶ τὸ πρῶτο ποὺ βλέπει στὴ ζωή της ἡ μικρή μου φίλη. Ὁ Θεὸς νὰ μοῦ τὴν παρηγορήσῃ!...

Ὠραίας Ἐπιστολάς μοῦ ἔστειλαν αὐτὴν τὴν ἑβδομάδα καὶ οἱ ἑξῆς: *Λευκὴ Περιστερά, Μητέρα Ἑλλάς, Τριανταφυλλένια, Τιμημένο Τορφέκι, Μυρτιά, Ἀτράνταχτη, Λουκία τὴ Λαμπρομοῦρ* καὶ *Μὴ-μὲ - Λησμόνεις*

— Ἐξετέλεσα τὰς παραγγελίας των. κα. τοὺς ευχαριστῶ γιὰ τὰ καλὰ των λόγια!

Ἕνα λάθος—Εἰς τὸ 43ον φύλλο. ἐδόθη τὸ ψευδώνυμον *Πανελλήνιον Ἐλπίς* ὡς νέον, ἐνῷ τοῦτο εἶχε ἀναγνωσθῆ ἀπὸ τὴν καταχόν του εἰς τὸ 12ον φύλλον. Ἑπομένως ἡ μὲν κάτοχος ἀδησυχάσῃ, ὁ δὲ ἄλλος ποὺ τοῦ ἐνεκρίθης κατὰ λάθος ἂς στείλῃ ἄλλο, ψευδώνυμο διότι αὐτὸ δὲν τοῦ ἀνήκει.

ΔΙΑ

ἀφαιρεῖ τὴ συγκίνηση ποὺ ἔπρεπε νὰ δίνῃ. — «Σκέψεις». Ἤταν στοιχειοθετημένες πρὸ μηνῶν κι' ἔμεναν πάντα ἐλλείψει χώρου. Καὶ πότε περίσσεψε χῶρος γιὰ νὰ μποῦν; Ὅταν ὑπῆρχε κι' ἄλλο κομμάτι τῆς Χρυσῆς Ἀκτίνος. Ἀλλὰ δὲν ὑπῆρχε καὶ καιρὸς νὰ στοιχειοθετηθῇ ἄλλο κι' ἔτσι μπῆκαν καὶ τὰ δυό. Δίνω αὐτὴ τὴν ἐξήγηση, γιὰ νὰ μὴ νομίσετε ὅτι ἔγινε καμμιὰ ἐξαίρεση, ἢ κανένα λάθος. Ὅσο γιὰ τὶς Σκέψεις, δὲν εἶναι βέβαια πολὺ κανούργιες, ἀλλὰ σωστές. Ἡ δὲ τελευταία καὶ πρωτότυπη.— Τἄλλα ματαφράσεις.

ΕΓΚΡΙΣΕΙΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

Νέα Ψευδώνυμα: *Τρελλὴ Ζωή*, κ. *Κυματοθραύστης Βράχος*, ἀ.(ἄγνωστος) *Δαφνοστεφὲς «21»*, ἀ. (ΒΧ)

Ἀνανεώσεις Ψευδωνύμων: *Ρόδινος Κάλυξ* ἀ.

ΜΙΚΡΑ ΜΥΣΤΙΚΑ

Διὰ 1 ἕως 3 τὸ πολὺ προτάσεις λεπτὰ 50 Διὰ τὰς περιπλέον 10 λεπτὰ ἡ λέξις.

Μ. Μ. ἐπιθυμοῦν νἀνταλλάξουν:

Ὁ *Ἑρμῆς* μὲ *Μεσημβρ.* *Ἀστέρα*, *Ἄνθος τ. Λειμώνων*, *Φριδολίνην*.—τὸ *Πεταχτὸ Εὐζωνάκι* μὲ *Ἀναστηθ. Ἑλλάδα*, *Φλῶρον Ροδανθὴν*, *Φριδολίνην*. — ἡ *Ὀνειροπλέχτρα* μὲ *Ὀχράν Ὀνειροπ.*, *Νεραϊδογέννητην*, *Χαογεννημένην*, *Μελαγχολ. Λαίδην*.— ἡ *Γαρδένια* μὲ *Ρεζεντᾶ*, *Φριδολίνην*, *Μελαγχολ.* *Ἀτθίδα*.—ἡ *Ἄνθεμὶς* μὲ *Καλαματ. Λουλούδι*, *Γιοῦντεξ*, *Ἀραπάκι*, *Κινέζον*.—ἡ *Μητέρα Ἑλλὰς* μὲ *Ἑλλὴν*, *Ἰδεῶδες*, *Μέλ. τ. Ἑλλάδος*, *Μεγάλ. Ἑλλάδα*.—ἡ *Πανελλήνιος Ἐλπὶς* μὲ *Ἀρδὲν Λουπὲν*, *Ἀνθεμίδα*, *Ἀνυπόταχτην*.— ἡ *Τρελλὴ Ζωὴ* μὲ *Χρυσόθεμιν*, *Ὑψηλὸν Δενδρολίβανον*, *Διαβολόπαιδο*, *Ἀραπάκι*. — ἡ *Ἀτρόντεχτη* μὲ *Ἀνυπόταχτην*, *Ἀτιτλοφόρητην*, *Ἀτρόμ. Χειμάρ.* *Ἀτρωτ. Τοξότ.*, *Ἀτρόμ. Ἑλληνόπ.*, *Ἀπριλιάτ. Τριαντάφ.*, *Τριαντοφυλλένια*, *Ἀνθεμίδα*, *Βελουδ.*, *Τριαντάφ.*, *Καλαματ. Λουλούδι*, *Μυρτιάν*, *Μυρτολούλουδο*, *Βανίλιον*, *Γυμνασιόπαιδα*. —ἡ *Ἀνεμώνη* μὲ *Αὐγαριάν*, *Πανελλήνιον Ἐλπίδα*, *Προσφυγοπούλια*.— τὸ *Ἀνδρειωμένο Ναυτόπουλο* μὲ *Ἄνθος τῶν Λειμών.*, *Ναυτόπ. τ. Ἀνδρου*. *Ἰτιάν*.—ἡ *Λουκία δὲ Λαμερμοὺρ* μὲ *Ἐνδοξ. Ἀσωνίδαν*, *Γιάν. Ἀγιάν.*, *Λνίδα Φόξ-Τρότ*.

Ἡ Διάπλασις ἀσπάζεται τοὺς φίλους της: *Ἄρην* (τὸ ξέρω αὐτὸ τὸ διήγημα· εἶναι ἀπὸ τὰ ποιὰ χαριτωμένα τοῦ Daudet, ἀλλ' ἀκατάλληλο γιὰ τὴ Διάπλασι· ὥστε στεῖλε νὰ τὸ πάρῃς) *Δ. Χ'' Σταύρου* (ἔλαβα κι' ἔστειλα ἐπὶ συστάσει) *Πειραϊκὸ Διαβολάκι* (τέτοια προβλήματα δὲν ἐξηγοῦνται μὲ λίγα λόγια· χρειάζεται ὁλόκληρο φιλοσοφικὸ σύστημα· καὶ μοῦ φαίνεται πὼς δὲν εἶναι γιὰ τὴν ἡλικία σας) *Ἄλκην Κρίτωνα* (χαίρω ποὺ δὲν ὑφίσταται πλέον τὸ κάψιμα καὶ περιμένω νὰ μοῦ γράψῃς συχνά) *Νόραν* (εὐτυχία ὑπάρχει· ἀλλὰ δὲν τὴν κάνουν τὰ πράγματα ποὺ σοῦ λείπουν ἐκεῖ κι' ἐπιθυμεῖς: θέατρα κινηματογράφοι, αὐτοκίνητα ... προσπάθησε νὰ ρυθμίσῃς τὴ ζωή σου σύμφωνα μὲ τὸ νέον σου περιβάλλον καὶ νὰ βρῇς μερικὰ καλὰ πράσωπα, ποὺ νὰ τὰ συναναστρέφεσαι μ' εὐχαρίστησι) *Εὐτυχισμένο Μανιατόπουλο* (τί νὰ τὸ κάμω; δὲν δημοσιεύω πιὰ τέτοια!) *Νίκον Στράβ.* (χαίρω κι' εὐχαριστῶ γιὰ ὅσα γράφεις!) *Ἀνθεμίδα* (διορθώθη· καί, ἴσως προφθάσουν νὰ δημοσιευθοῦν καὶ φέτος τ' ἀποτελέσματα· τί καλὸ κι' ὄμορφο τὸ γράμμα σου!) *Πειραιωτάκι* (στεῖλε ἄλλο, καλύτερα.) *Μαρίαν* *Ἐδελατάν* (ναί, ἐλήφθη, ἔστειλα') *Ἀρδὲν Λουπὲν* (ἐκράτησα σημείωσι καὶ τοῦ λοιποῦ θὰ τὰ λαμβάνῃς στὴ νέα διεύθυνσι) *Φιλὸν τῆς Ἀκρογιαλιᾶς* (ὁδηγίας δίδει ὁ Ὁδηγός) *Μανὸν* (βραβεῖον ἔστειλα') *Σὲρ Ραβεγκάρ*, *Νόσην* *Ἄνον* κτλ. κτλ.

Ἠπειρωτάκι, *Δαφνοστεφανωμένην Κυανόλευκον* (ἔλαβα, εὐχαριστῶ. ἔστειλα.)

Ναυτοπούλαν τῆς Ἄνδρου, *Οὐράνιον Θόλον*, *Κ. Ι. Μαμ.* (ἔλαβα, εὐχαριστῶ.)

Ἀνεμώνην. *Μέλλοντα Στρατιώτην*, *Μελαχροινὴν Λαίδην* (ἔστειλα.)

Εἰς ὅσους ἐπιστολὰς ἔλαβα μετὰ τὴν *12ην Ὀκτωβρίου*, θὰ ἀπαντήσω εἰς τὸ προσεχές.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

[Συνέχεια τοῦ 191ου Διαγωνισμοῦ Λύσεων Σεπτεμβρίου — Νοεμβρίου. Αἱ λύσεις δεκταὶ μέχρι τῆς 17ης Δεκεμβρίου· ἀλλὰ καὶ πέραν τῆς προθεσμίας ταύτης ἐφ' ὅσον δὲν θὰ ἔχουν ἀκόμη δημοσιευθῆ, ὅπως καὶ τῶν προηγουμένων φυλλαδίων.]

639. Δεξίγριφος

Σ' ἕνα νησάκι ἐφόρεσα
Μιὰ γότα γιὰ καπέλλο.
Κι' ἔκαμ' ἀρχαῖο βασιλιᾶ,
Χωρὶς κι' ἐγὼ νὰ θέλω!

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Ἀναγν. Ἑλλάδος

640. Στοιχειόγριφος

Μὲ χρονικὸ διάστημα
Γίνεται κάποιο θάμμα:
Ἂν τοῦ προσθέσῃς ἀρχικὸ
Καὶ τελικὸ ἄλλο γράμμα,
Θὰ κάμῃς ἕνα πράμμα,
Ποὺ τῶχες κι' εἰς τὸ σῶμα σου
—Λῦτα, μὴν ἀπορῆς!—
Μὰ ποῦ καὶ τὸ φορεῖς.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Μεγάλης Ἰδέας

641. Διπλοῦς Μεταγραμματισμὸς

Σ' ἕνα πουλὶ θαλασσινὸ
Ἄλλο κεφὰ ἐ βάζεις
Κι' ἕνα νησάκι Ἑλληνικὸ
Εὐθὺς κατασκευάζεις.
Καὶ τούτου πάλι λῦτα μου,
Ἡ μέση ἂν ἀλλαχθῇ,
Στὴν Ἱσπανία ξαφνικὰ
Μιὰ πολη θὰ βρεθῇ.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Ἐνδόξου Νίκης

642. Ἀναγραμματισμὸς

Ζῶ στὴ θάλασσα, στὴ γῆ
Ἂν μὲ ἀναγραμματίσῃς,
Θὰ μὲ ἰδῇς καὶ θαπορήσῃς
Πῶς κατάντησα... κουφή!

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Τρελλοφοιτητρίας

643. Ἀστὴρ

* * *
* * *
* * *
* * *
* * * p * * *
* * *
* * *
* * *

Νἀντικατασταθοῦν οἱ ἀστέρισκοι διὰ γραμμάτων οὕτως, ὥστε νἀναγινώσκωνται: ὁριζοντίως, κάτοικος χώρας τῆς Ἑλλάδος· κάθετως, κράτος· διαγωνίως δὲ πόλις τῆς Μακεδονίας καὶ πόλις τῆς Ἀττικῆς.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Κουκλίτσας

644. Τρίγωνον

***** = Ζῶον κοινόν.
**** = Πρόθεσις
*** = Πρόθεσις
** = Ἄρθρον
* = Σύμφωνον.

Καὶ καθετως τὰ ἴδια.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Θριάμβου τ. Δικαίου

645—649. Μαγικὸν Γράμμα

Τῇ ἀνταλλαγῇ ἑνὸς γράμματος ἑκάστης τῶν κάτωθι λέξεων δι' ἑνὸς ἄλλου, πάντοτε τοῦ αὐτοῦ, νὰ σχηματισθοῦν μετὰ ἢ ἄνευ ἀναγραμματισμοῦ ἄλλαι τόσαι λέξεις:

Ἄρτα, *Ρόδος*, *κῆτος*, *ἄτιμος*, *λέξις*.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Φιλοπάτρ. Ἕλληνος

650. Διπλῆ Ἀκροστιχὶς

Τὰ ἀρχικὰ τῶν κάτωθι ζητουμένων λέξεων ἀποτελοῦν ποταμὸν τῆς Εὐρώπης. Ἐπίσης καὶ τὰ τρίτα αὐτῶν γράμματα:

1, Μοῦσα· 2, Νῆσος τοῦ Αἰγαίου· 3, Μέτρον ἀρχαῖον χωρητικότητος. 4, Κερασφόρον· 5, Ἐθνικὸς εὐεργέτης· 6, Ἀθηναῖος ῥήτωρ· 7, Ἀρχαῖος βασιλεύς.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἱππότου τῆς Τύχης

651. Φωνηεντόλιπον

Πλλ-κρτν-στν-φνς-φλς - ἢ - μφνς - χρσς.

Ἐστάλη ὑπο τ. Ὑψηλοῦ Δενδρολιβάνου

652. Ἰσόφος

ούς ιζε
ούς ούς ιζε ιζε
ξ' ξ'
ούς ούς ιζε ιζε
ούς ιζε

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Σκυρ. Κ. Τσιλιμιδοῦ

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν *Πνευμ. Ἀσκήσ.* τοῦ φύλλου 32

458. Σέλευκος (σέ, λευκός.)—459. Βόας-Βίας.—460. Ἰδας-δάς.—461. Πίνδος-Ἰνδός. 462. ΦΑΡΟΣ
ΟΑ Ο
Α ΤΕΛΟΣ
Ο Υ Ο Υ
ΣΙ ΦΩΝΕΡΩΝ
Ο Ο Ο
ΣΙΤΟΣ
Ο
ΣΙ Μ Ω Ν
463. Σπό σοφᾶ. (ΦΣΤΟΣΟ ΦΛνγή.) —464-468. Διὰ τοῦ ΔΙ: δι-ε-ω-γ-μός, δι-α-φυ-ής, δι-ω-φρο-τ, δι-κη-ε-θλ-ι-ος. 469. ΕΠΙΔΑΥΡΟΣ (Περσεύς, Ἰσαυρος, Δαρεῖος, Ἀσιδέα, ὕπερος, φάθιος, Ὀδυσσεύς, Σείριος.)—470. ΜΕΔΩΝ—ΟΧΑΝΗ (ΜΟδιος, ΛΕΧαινά, ΝέΔΑ, ΜένΩΝ, ΜεδΩΝΗ) — 471. Μέλετα ὀλίγα καὶ καλά. — 472. Τ η ν Δι ὰ πλα σύν ν ἀγα πῶ μεν καὶ ν ἀδι-α δί δω με ν (τὴν διὰ πλα-σύν ν'-αγ ἀπὸ μέν-κενὰ διὰ δίδω-μεν.)

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

Διὰ 1 ἕως 10 τὸ πολὺ λέξεις μὲ ἁπλᾶ στοιχεῖα δρ.2 (ὁ ἐλάχιστος ὅρος.) Πέραν τῶν 10· λεπ. 20 λεπ.ἡ λέξις, μὲ πεζὰ δὲ στοιχεῖα λεπ.30 καὶ μὲ κεφάλαια λεπ.40. Ὁ χωριστὸς στίχος δρ. 1.]

[Κ'—341]

ΔΙΑΠΛΑΣΙΑΚΗ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ

Ἱδρύθη ἐν Πειραιεῖ Σύλλογος ὑπὸ τὴν ἄνω ἐπωνυμίαν, Γενομένων ἀρχαιρεσιῶν, ἐξελέγησαν:

Πρόεδρος: ΠΕΤΡΑ Ι-ΚΟ ΔΙΑΒΟΛΑΚΙ
ΥΠΟΥΡΓΙΚΟΝ ΣΥΜΒΟΥΛΙΟΝ
Προϋπουργός: ΓΙΑΝΝΗΣ ΑΓΙΑΝΝΗΣ
Ἐσωτερικῶν: ΠΙΣΤΙΣ-ΝΑΤΡΙΣ
Ἐξωτερικῶν: ΚΟΛΡΙΓΚΤΗΝ
Οἰκονομικῶν: ΕΛΕΥΘΕΡΟΥΤΗΣ ΤΗΣ ΝΑΤΡΙΑΟΣ
Προπαγάνδας: ΕΡΜΗΣ

Κανονισμὸς «*Δημοκρατίας*» ἀποστέλλεται τῷ αἰτοῦντι ἀντὶ λεπτῶν 20. Διεύθυνσις «*Δημοκρατίας*» Γεώργιον Κωριαλίδην, Θησέου 13. Πειραιεύς.

[Κ'—342]

Ἀραπάκι, *Μελαχροινὸ Διαβολάκι*, *Ἱππότα τῶν Χρυσανθέμων*, *Διοκηγόρε τῆς Νεολαίας*, *Γρωμάρα*, *Ἀδ... ἓν πρόσωπον*.—*Ἰάκωβος ντὲ Τρεμ...*

[Κ'—343]

Ἀνταλλάσσω **Μ. Μ.** καὶ c.p. μὲ ὅλ... καὶ ὅλες, ἀπαντῶ τάχιστα.—*Χ... τῆς Γραβιᾶς*.

[Κ'—344]

Ἱδρύεται ἐν Μεσολογγίῳ Σύλλογος ὑπὸ τὸν τίτλον «**ΕΛΠΙΣ**». Ζητοῦνται ἀντιπρόσωποι. Γράψατε: **Κ.Π.** Κοντοδημόπουλον, Μεσολόγγιον, Κάθε κὸν ἀποστέλλεται παντὶ τῷ αἰτοῦντι δωρεάν. *Πρόεδρος*, Ἀναστηβίσα Ἑλλ...

[Κ'—345]

Εἰσερχομένη εἰς τὸν Διαπλασιόκοσμον ἀνταλλάσσω Μικρὰ Μυστικὰ μὲ ὁ... λους. —*Τρελλὴ Ζωή*.

[Κ'—346]

Ποῖος δὲν θὰ ψηφίσῃ τὸ ὡραῖον ψευδώνυμον **ΜΕΙΔΙΑΜΑ ΤΗΣ ΝΙΚΗΣ**; *Ρόδινος Κάλυξ*.

[Κ'—347]

Προλεταρίε, ἐπηρεασμένη ἀπὸ ἰσοπολιτεία ἀντιλήψη.— *Τρισεύγενη*.

[Κ'—348]

ΚΟΣΜΟΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

Σύλλογος ἐν Ἀθήναις. Ζητοῦνται μέλη, ἀντιπρόσωποι. Ἀπευθυνθῆτε: Κων. Λιγαδίτην, Σμολένσκη 26.— ὁ Πρόεδρος: **ΒΑΣΙΛΕΥΣ ΤΟΥ ΓΕΛΩΤΟΣ**. Ἀντιπρόεδρος: Μαγεμένο Τσιπονάπουλο. Γραμματεύς: Κωνστ. Λιγαδίτης. Μέλη: Ἰωάν. Κρεμεζῆς. Ἰωάν. Λαμπαδίτης, Μιλτ. Λεβάκης.

[Κ'—349]

Σύλλογε Αἰλίπουρ, πῶς δὲν μ' ἀπαντᾶτε; —*Κυματοθραύστης Βράχος*.

[Κ'—350]

ΣΥΛΛΟΓΟΣ ΠΡΟΟΔΟΣ ΕΝ ΜΕΣΟΛΟΓΓΙΩ

Διαπλασόπουλα, Διαπλασοπούλες, ἐγγραφῆτε στὸν πανίσχυρο Σύλλογο «**ΠΡΟΟΔΟΣ**». Ἀπαντήσατε Βασίλειον Ν. Χρυσόγελον, Μεσολόγγιον, ζητοῦντες καταστατικὸν δωρεάν.

Ὁ Πρόεδρος
ΕΝΔΟΞΟ ΜΕΣΟΛΟΓΓΙΤΑΚΙ

[Κ'—351]

ΝΙΚΟΜΑΧΗ, *μὲ καρδιὰ γεμάτη ἀγάπη, ποὺ τὴν γιγαντώνει κάποιος γλυκοδιπόθος ἀπὸ μακρυά, μὲ τὸ πιὸ γλυκὸ τραγούδι, βγαλμένο ἀπ' τὰ πολάτια τῆς καρδιᾶς, στέρνουμε γιὰ τὴ χρυσῆ γιορτήσου ἀτελείωτες εὐχές.* **ΑΝΔΡΕΙΩΜΕΝΟ ΝΑΥΤΟΠΟΥΛΟ, ΠΟΝΕΜΕΝΗ ΚΑΡΔΙΑ**

[Κ'—359]

Ἀνδρειωμένο Ναυτόπουλο, *Δυναρειά*, *Ἐλπιδοφόρα*, ἀνάφετε λίγο τὴν χαριστιάν στὶς εὐχές σας, (*Καθυστερήσασα*). *Ἀτρόντεχτη*.

ΤΟΜΟΙ

ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

Τῆς Α' Περιόδου (1879—1888) ἀπὸ τοὺς ἐκδοθέντας 24 τόμους ὑπάρχουν ἀκόμη μόνον οἱ ἑξῆς *δεκτά*: 5ος, 7ος, 12ος, 14ος, 18ος, 19ος, 20ός, καὶ 21ος. Ἑκαστος τόμος *δραχ. 5*, ταχυδρομικῶς δὲ ἀποστελλόμενος *δρ. 5,30* διὰ τὸ Ἐσωτερικὸν καὶ *δρ. 5,60* διὰ τὸ Ἐξωτερικόν.

Τῆς Β' Περιόδου (1894—1919) ὑπάρχουν ὅλοι οἱ ἐκδοθέντες τόμοι, 26 ἐν ὅλῳ.— Ἕκαστος τόμος ἄδραφος *δρ. 15* καὶ δραμμένος *δρ. 17*. Ταχυδρομικὰ τέλη ἑκάστου τόμου προσθέτεα εἰς τὰς ἄνω τιμάς: Διὰ τὸ Ἐσωτερικὸν λεπτὰ *50* ὁ ἄδραφος καὶ δρ.*1,50* ὁ δραμμένος, διὰ δὲ τὸ Ἐξωτερικὸν δρ. *1,50* εἴτε ἄδραφος εἴτε δραμμένος.

Τύποις ΑΔΕΛΦΩΝ ΜΠΛΑΖΟΥΔΑΚΗ—Εὐριπίδου 3—Τηλέφ.11-99.—Ἀριθ. ἐντύπ. 5132